

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ (ΕΕΔΔΑ) • Γραφεία: Θεμιστοκλέους 27, Αθήνα 106 77

ΤΕΥΧΟΣ 62 • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ – ΜΑΡΤΙΟΣ 2010 • 0.01 €

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΣ 61
Αρ. Αδείας
76

ΚΩΔ.: 2885

■ ΗΠΑ - ΙΣΡΑΗΛ

Οι ισραηλινο - αμερικανικές
«τριβές»

■ Αραβικός κόσμος

Η πολιτική των ΗΠΑ
στον αραβικό κόσμο

■ Λίβανος

Επίσκεψη στο νοσοκομείο
της Ναμπατίε

■ Κούβα

Η Κούβα στο στόχαστρο
ΗΠΑ-ΕΕ

**ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΥΗΣ (ΕΕΔΔΑ)**

Αριθμός Τεύχους 62
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ – ΜΑΡΤΙΟΣ 2010

Τιμή 0.01 €

Εκδότης

Σωκράτης Λομβάρδος

Υπεύθυνη Ύλης

Ντέππου Κουλιούρη

Συντακτική Επιτροπή

Ντέππου Κουλιούρη

Σωκράτης Λομβάρδος

Μπάμπης Μελισσός

Χάρης Χαλβατζόγλου

Γραφεία

Θεμιστοκλέους 27

Αθήνα 106 77

Τηλ.: 210 38.13.052

Fax: 210 38.31.603

E-mail: eedda@otenet.gr

www.eedda.gr

Σχεδιασμός & Παραγωγή Εντύπου

GOLEMA
graphic arts

Σόλωνος 120, 106 81 Αθήνα

Τηλ. 210 38.13.349-95, Fax: 210 38.13.395

e-mail: golema@otenet.gr

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΝΤΑΞΗ

Η βομβιστική επίθεση στα Κάτω Πατήσια, με νεκρό ένα 16χρονο Αφγανό και τραυματισμένη τη 10χρονη αδελφή του, είναι η πιο πρόσφατη σε μια σωρεία τέτοιων και παρόμοιων επιθέσεων αλλιά, δυστυχώς, όχι και η τελευταία.

Το γεγονός αυτό που, από μόνο του, είναι τραγικό και άξιο κάθε προσοχής, όλως «περιέργως» έτυχε ιδιαίτερης μεταχείρισης: μετατράπηκε σε ακόμα μια ευκαιρία αποπροσανατολισμού της κοινής γνώμης της χώρας μας από τα ΜΜΕ, ηλεκτρονικά και έντυπα. Δημοσιογράφοι και ρεπόρτερ γέμισαν με ειδήσεις τρόμου και εικόνες φρίκης τις σελίδες των εφημερίδων, τα ερτζιανά των ραδιοφώνων και τα екράν των τηλεοράσεων. «Αποκρυπτογράφησαν» για χάρη μας ως και τις συνομιλίες των, άπιαστων ακόμα, «τρομοκρατών», τις οποίες έκοψαν και έραψαν ανάλογα με τις ανάγκες τους.

Και να, έτοιμη η πετυχημένη και πολυχρησιμοποιημένη συνταγή για να ξεχάσει ο ταλαιπωρημένος εργαζόμενος, ο καταπονημένος συνταξιούχος, ο ανασφαλής νεοδησός, η αλλόφρονη νοικοκυρά ότι η οικονομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος χρειάζεται αίμα για να μπορέσει να πείσει ότι είναι απαραίτητη η άλλη, η μεγαλύτερη επίθεση στα δικαιώματά τους, στις κατακτήσεις τους, στο μέλλον τους.

Όσο αυτά τα δικαιώματα και οι κατακτήσεις θα παίρνονται πίσω, τόσο πιο χρήσιμες θα είναι αυτού του είδους οι επιθέσεις και η χρησιμοποίηση της «τρομοκρατίας» σαν άλλοθι για το μάντρωμα των συνειδήσεων στον τρόπο και τον πειθαναγκασμό, τόσο οι άνθρωποι θα μετατρέπονται σε εύκολα θύματα που βλέπουν το μέλλον σκοτεινό και αβέβαιο. Ας μην τους το επιτρέψουμε!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

■ ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ	Οι ισραηλινό-αμερικανικές «τριβές» δρομολογούν εξελίξεις.....	3
■ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ	Έκκληση για συμπάρασταση	6
	Επίθεση στα γραφεία του κόμματος του λαού της Παλαιστίνης και της οργάνωσης «Σταματήστε το τείχος»	7
	Αναγκαιότητα τα προγράμματα νερού	7
■ ΑΡΑΒΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ	Η πολιτική των ΗΠΑ στον Αραβικό κόσμο	8
■ ΙΡΑΚ	Παρατεταμένα μετεκλογικά παιχνίδια	10
■ ΕΕΔΔΑ	Η Γενική Συνέλευση της ΕΕΔΔΑ	11
■ ΛΙΒΑΝΟΣ	Επίσκεψη στο Νοσοκομείο Hikmat al Amin	12
■ ΣΟΥΔΑΝ	Εκλογές μετά από 21 χρόνια... ..	14
■ ΚΟΥΒΑ	Και πάλι στο στόχαστρο ΗΠΑ - ΕΕ η Κούβα	15
	Το Grupo Sur απορρίπτει την απόφαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου	16
	Κάτω τα χέρια από την Κούβα	16
■ ΚΕΦΑΛΟΝΙΑ	Εκδήλωση για την Αιτή στην Κεφαλονιά	17
■ ΛΑΤ. ΑΜΕΡΙΚΗ	Ενημέρωση στο Γαλάτσι για τη Λατινική Αμερική	18
■ ΜΕΞΙΚΟ	«Siqueiros, η ζωή και το έργο του», του Φίλιπ Στάνιν	19
■ ΕΕΔΔΑ	Να επιστρέψουν αμέσως όλοι οι Έλληνες φαντάροι!	22

Οι ισραηλινο-αμερικανικές «τριβές» δρομολογούν εξελίξεις

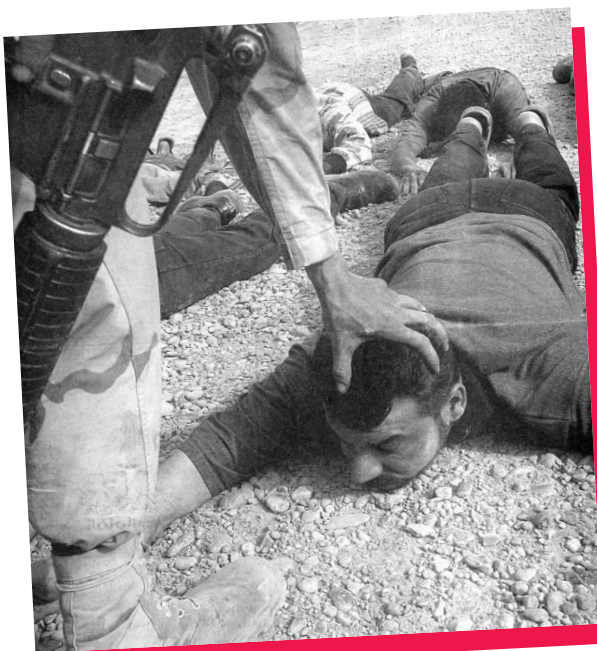
της Ελένης Μαυρούλη

Τα χαμόγελα, οι χειραψίες και οι εκατέρωθεν δηλώσεις δημιουργούν προπέτασμα καπνού αλλά δεν μπορούν να κρύψουν την πραγματικότητα: μετά από δεκαετίες αγαστής σύμπνοιας, οι σχέσεις των δύο καλών συμμάχων, ΗΠΑ – Ισραήλ, δοκιμάζονται σοβαρά. Και παρά το ότι κανείς δεν μπορεί με βεβαιότητα να πει αν πρόκειται για τη χειρότερη κρίση στις αμερικανο-ισραηλινές σχέσεις, όλες οι ενδείξεις συγκλίνουν στο ότι η προοπτική επαναφοράς τους στην προτεραιά κατάσταση δεν είναι άμεση.

Αν κάτι θα πρέπει να είναι ξεκάθαρο είναι ότι η ένταση αυτή δεν οφείλεται σε διαφορά... χαρακτήρων και πολιτικών κατευθύνσεων μεταξύ του «προοδευτικού» Μπαράκ Ομπάμα και του «συντηρητικού» Μπέντζαμιν Νετανιάχου. Δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν αυτές οι διαφορές. Σίγουρα, όμως, δεν είναι κυρίαρχες. Οι αμερικανο-ισραηλινές τριβές αντανακλούν, κατά κύριο λόγο, βαθύτερες αντιπαραθέσεις συμφερόντων, ιμπεριαλιστικών και περιφερειακών, όσον αφορά στην πάντα θερμή περιοχή της ευρείας Μέσης Ανατολής. Και αυτό συνεπάγεται ότι οι όποιες συνέπειές τους δεν αφορούν μόνο το Ισραήλ ή τις ΗΠΑ ή τα παλαιστινιακά εδάφη.

Ο στόχος «γήτευσης» της μουσουλμανικής κοινής γνώμης

Είναι ακόμη πρόσφατες στη μνήμη οι διακηρύξεις της προεδρίας Ομπάμα,

αμέσως μετά την επίσημη ανάληψη των καθηκόντων της, περί προτεραιότητας της επίτευξης προόδου στην τελειωμένη και ουσιαστικά ανύπαρκτη ισραηλινο-παλαιστινιακή ειρηνευτική διαδικασία. Ακόμη πιο νωπές είναι οι μνήμες από την, πραγματικά, ιστορική ομιλία του Προέδρου Ομπάμα στο Πανεπιστήμιο του Καϊρού, στις αρχές του περασμένου καλοκαιριού. Μια ομιλία που η ίδια η αμερικανική διπλωματία χαρακτήριζε «πρώτο βήμα» της ανανεωμένης τακτικής προσέγγισης προς το σύνολο του μουσουλμανικού κόσμου που ο νέος ένοικος του Λευκού Οίκου εγκαινίαζε.

Πίσω από τα ευχολόγια για ειρηνική και αρμονική συνύπαρξη όλων των θρησκειών, από τις αποκηρύξεις της δαιμονοποίησης του Ισλάμ και από τη δημόσια παραδοχή «λαθών, παρεξηγήσεων και παρερμηνειών» απέναντι στο μουσουλ-

μανικό πληθυσμό του πλανήτη, η ομιλία και κατ' επέκταση η νέα τακτική Ομπάμα είχε έναν και μοναδικό σαφή στόχο: τη βελτίωση της εικόνας των ΗΠΑ στη μουσουλμανική κοινή γνώμη, με προτεραιότητα την αραβική κοινή γνώμη, η οποία βρίσκεται εγκατεστημένη στην πολύτιμη γεωστρατηγική και ενεργειακή περιοχή της ευρείας Μέσης Ανατολής. Πολύ πριν τη διεξαγωγή των αμερικανικών εκλογών στα τέλη του 2008, ήταν ξεκάθαρο σε όλους ότι το συνεχιζόμενο, επί δεκαετίες, αδιέξοδο στο Παλαιστινιακό, η εισβολή και αιματηρή κα-

τοχή στο Ιράκ, η αντίστοιχη κατάσταση στο Αφγανιστάν, είχε καταστήσει τις ΗΠΑ το νούμερο ένα «εχθρό» στα μάτια του μέσου μουσουλμάνου, ο οποίος, σε συνδυασμό με τις άθλιες συνθήκες διαβίωσής του υπό φιλο-αμερικανικά αυταρχικά καθεστώτα, γινόταν εύκολο θύμα στην ισλαμιστική προπαγάνδα οργανώσεων τύπου αλ Κάιντα περί «αναγκαιότητας πολέμου κατά των απίστων».

Το αρνητικό αυτό περιβάλλον καθιστούσε και καθιστά, ακόμη και σήμερα, δυσχερή την προώθηση και εδραίωση των συμφερόντων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στην πολύτιμη γεωστρατηγική και ενεργειακή περιοχή της ευρείας Μέσης Ανατολής. Επιπλέον, άφηνε περιθώριο διείσδυσης στην περιοχή και άλλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (όπως η Γαλλία ή η Ρωσία) που έσπευσαν, φυσικά, ν' αδράξουν την ευκαιρία.

>>

Μοχλός το Παλαιστινιακό

Την κατάσταση αυτή θέλησε ν' αλλάξει η προεδρία Ομπάμα. Και φυσικά, ως πρώτος στόχος τέθηκε η επίτευξη προόδου στο ζήτημα εκείνο που θα μπορούσε να λειτουργήσει ως μοχλός στην αλυσιδωτή βελτίωση της αμερικανικής εικόνας στον αραβικό κόσμο: στο Παλαιστινιακό. Αυτό, όπως φάνηκε άλλωστε, δεν σήμαινε ότι η αμερικανική διπλωματία θα προωθούσε μια δίκαιη, βιώσιμη λύση για το Παλαιστινιακό. Κάτι τέτοιο δεν θα χρειαζόταν ούτε αλληλεπλήλινες επαφές ούτε διαβουλεύσεις: θα χρειαζόταν απλώς εφαρμογή των ειλημμένων αποφάσεων του ΟΗΕ.

Η Ουάσινγκτον, όμως, δεν είχε, ούτε μια στιγμή, ως σκοπό πραγματικά να λύσει το Παλαιστινιακό. Αυτό που επιδίωκε και επιδιώκει ακόμη είναι η επίτευξη κάποιου είδους συμφωνίας, έστω και θνησιγενούς, η οποία θα δημιουργήσει την εντύπωση στη μουσουλμανική κοινή γνώμη ότι η αμερικανική διπλωματία για μια φορά λειτούργησε υπέρ των Παλαιστινίων. Το χρονικό διάστημα που αυτό το κατασκεύασμα θα έμενε σε ισχύ (γιατί είναι προφανές ότι μια συμφωνία που δεν θα βασίζεται στις αποφάσεις του ΟΗΕ εμπεριέχει το σπέρμα της αιματηρής κατάρρευσης) ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός θα εκμεταλλευόταν το θετικότερο κλίμα που πιθανότατα θα είχε δημιουργηθεί στην αραβική κοινή γνώμη και θα εδραίωνε την παρουσία του και τα συμφέροντά του στην περιοχή περιορίζοντας την επιρροή άλλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Τα γιατί του ισραηλινού «αγκαθιού»...

Για να λάβει, όμως, σάρκα και οστά το σχέδιο της προεδρίας Ομπάμα, χρειαζόταν έναν πολύ βασικό συνεργάτη: τις ισραηλινές ηγεσίες. Και ο παράγοντας αυτός, μέχρι στιγμής, αποδεικνύεται κα-

θοριστικά αρνητικός ως προς την ευόδωση των αμερικανικών σχεδίων. Η απρόσμενη, για την Ουάσινγκτον, αρνητική στάση της ισραηλινής ηγεσίας οφείλεται, σε γενικές γραμμές, σε δύο παράγοντες: ο ένας σχετίζεται με τις εξελίξεις στο εσωτερικό πολιτικό σκηνικό του Ισραήλ τα τελευταία χρόνια και ο δεύτερος με τις βλέψεις και τις επιδιώξεις του για τη θέση του ως περιφερειακή δύναμη στην περιοχή.

...ΚΑΙ ΕΝΤΟΣ...

Ως προς τον πρώτο παράγοντα, γεγονός είναι, και έχει πολλήκις σχολιαστεί από τον ίδιο τον ισραηλινό Τύπο, ότι η ισραηλινή πολιτική σκηνή, από τα μέσα της δεκαετίας του 2000 και μετά, έχει πραγματοποιήσει «στροφή προς τα δεξιά». Οι ακροδεξιές και ακραιφνώς θρησκευτικές και φιλο-εποικιστικές δυνάμεις έχουν ενισχύσει την παρουσία τους (το ακροδεξιό, φασιστικό, κόμμα «Ισραήλ Μπεϊτένιου, του νυν υπουργού Εξωτερικών, Αβιγκντόρ Λίμπερμαν, για παράδειγμα) τόσο σε πολιτικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο. Εκτός του ότι τέτοιου είδους δυνάμεις συνθέτουν το παζλ της κυβέρνησης συνασπισμού του νυν πρωθυπουργού Νετανιάχου (ο οποίος κέρδισε τις πρώτες εκλογές πέρυσι το Φεβρουάριο ζητώντας ακόμη περισσότερο παλαιστινιακό αίμα, μετά τη λήξη της ισραηλινής εισβολής στη Γάζα) σύμφωνα με Ισραηλινούς αναλυτές, έχουν πλέον παρεισφύσει σε θέσεις — κλειδιά και στο στράτευμα, με αποτέλεσμα ολόένα περισσότεροι στρατιωτικοί διοικητές να συμβουλεύουν την κυβέρνηση ν' αποφύγει την οποιαδήποτε ανάμιξη του στρατού σε διενέξεις παντός είδους με εποίκους, γιατί οι στρατιώτες δεν υπακούουν!

Είναι ξεκάθαρο ότι η εξώθηση, ουσιαστικά, του παλαιστινιακού λαού στη δεύτερη Ιντιφάντα μέσα από ένα μεθο-

δευμένο και λεπτομερώς επεξεργασμένο ισραηλινό σχέδιο, που μεθοδικά προκάλεσε τη στρατιωτικοποίηση της Ιντιφάντα, την ανάδειξη ολόένα πιο ακραίων θρησκευτικών δυνάμεων εκατέρωθεν, τη δημιουργία εσωτερικού διχασμού στους κόλπους των Παλαιστινίων, την εξόντωση ή φυλάκιση κάθε πραγματικά αντικατοχικής φωνής που δεν έπεφτε στη «λούμπα» των ισραηλινών σχεδιασμών, με την παράλληλη σταθερή χρήση σκληρότητας αιματηρής βίας, διαμόρφωσε σταδιακά δεδομένα και εντός της ισραηλινής κοινωνίας. Μιας κοινωνίας που όχι απλώς έχει κάνει στροφή προς την ακροδεξιά αλλά και εμφανίζει, με τη σειρά της, σοβαρά ρήγματα στην ενότητά της.

Ολόένα συχνότερα, όποιοι διαφωνεί με τις κυρίαρχες επιλογές απέναντι στους Παλαιστινίους χαρακτηρίζεται «προδοτής», όπως και συλλήβδην το φιλειρηνικό κίνημα. Ταυτόχρονα ένα άλλο ρήγμα βαθιάει: αυτό μεταξύ θρησκευόμενων και μη θρησκευόμενων Εβραίων, καθώς οι πρώτοι, με την ψήφο τους, καθορίζουν τις πολιτικές επιλογές (συνήθως ακραίες) αλλά λόγω ακριβώς του ότι είναι θρησκευόμενοι ούτε συμμετέχουν στο στρατό αλλά ούτε εργάζονται, αποφασίζοντας, ουσιαστικά, για την τύχη που θα έχουν οι υπόλοιποι πολίτες. Με γνώμονα τα δύο αυτά προσαναφερόμενα δεδομένα, είναι μάλλον προφανές ότι τα περιθώρια κινήσεων (ακόμη και αν πραγματικά το επιθυμούσε) του πρωθυπουργού Νετανιάχου είναι ελάχιστα αν θέλει να συνεχίσει να υπάρχει κυβέρνηση αλλά και αν θέλει ν' αποφύγει εσωτερική αναταραχή.

...ΚΑΙ ΕΚΤΟΣ...

Ως προς το δεύτερο παράγοντα, τα πράγματα είναι εξίσου ξεκάθαρα. Οι προθέσεις της προεδρίας Ομπάμα αποσαφηνίστηκαν εξ αρχής: ο Λευκός Οίκος θα χρησιμοποιούσε διάφορους τρόπους

προκειμένου να στεφτεί με επιτυχία η προσπάθεια «γήτευσης» της μουσουλμανικής κοινής γνώμης. Στο βωμό του σκοπού αυτού, η Ουάσινγκτον εμφανίστηκε έτοιμη να «θυσιάσει» και ορισμένα «προνόμια» του καλού της συμμάχου, του Ισραήλ.

Πιο συγκεκριμένα, η αμερικανική διπλωματία έθεσε θέμα εποικισμού στα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη, βάζοντας στο τραπέζι και την «αδιαπραγμάτευτη», για το Ισραήλ, Ανατολική Ιερουσαλήμ. Δέχτηκε να συνεχίσει να συνεργάζεται με τη λιβανική κυβέρνηση, παρά το ότι πλέον σε αυτήν συμμετέχει και η σιιτική «Χεζμπολάχ», ένας από τους βασικούς εχθρούς, κατά τις ισραηλινές ηγεσίες. Προχώρησε σε βελτίωση των σχέσεων με τη Συρία (ένας ακόμη εχθρός του Τελ Αβίβ). Και (εξαιρετικά σημαντικό) άφησε ανοιχτό το ενδεχόμενο για διάλογο ακόμα και με το Ιράν, χωρίς ν' αποκλείεται η πιθανότητα, αν εξευρεθεί κάποιου είδους «συνεννόηση», να παραχωρήσει στην Τεχεράνη το ρόλο της περιφερειακής δύναμης, που τόσο πολύ φαίνεται ότι επιδιώκει η ιρανική ηγεσία.

Σύμφωνα με αναλυτές, αυτές οι κινήσεις της προεδρίας Ομπάμα «ανησυχούσαν» το Τελ Αβίβ ότι οι καλοί Αμερικανοί σύμμαχοι δεν θα δίσταζαν να «ψαλιδίσουν» προνόμια και να «υποσκάψουν» μέρος της κλασικής ισραηλινής επιχειρηματολογίας, προκειμένου να ικανοποιήσουν τα άμεσα συμφέροντα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, που, όπως προκύπτει, δεν ταυτίζονται, στην παρούσα φάση τουλάχιστον, άμεσα με τις περιφερειακές βλέψεις του Ισραήλ. Έτσι, η ισραηλινή ηγεσία όχι μόνο υπέσκαψε με τη στάση της (άρνηση συζή-

τησης για την Ανατολική Ιερουσαλήμ, εξαγγελίες ανέγερσης νέων εποικισμών την ώρα που στο Ισραήλ βρίσκεται ο Αμερικανός αντιπρόεδρος κ.ά.) τις αμερικανικές διπλωματικές προσπάθειες αλλά ανέσυρε το γνωστό... «οπλοστάσιο» καταγγελιών, (παραδείγματος χάριν, μεταφορά πυραύλων Scud δια μέσου Συρίας από το Ιράν στη Χεζμπολάχ – μ' ένα συμπάρο τρία τρυγόνια), προ-

κειμένου να διατηρήσει τον κυρίαρχο ρόλο της στην περιοχή και να μην υποχρεωθεί να κάνει την οποιαδήποτε υποχώρηση, έστω και αν αυτή είναι εικονική.

Η ισραηλινή προσπάθεια δεν ήταν τόσο δύσκολη αν σκεφτεί κανείς ότι η κυβέρνηση Νετανιάχου χρησιμοποιεί επιχειρήματα που έχει απεργαστεί από κοινού με τις ΗΠΑ (τρομοκρατία) και έχει πολλή αξιοποίηση στο παρελθόν, με αποτέλεσμα να φέρνει σε δύσκολη θέση την αμερικανική διπλωματία, που δεν μπορεί, φυσικά, να αγνοήσει τα ίδια της τα λόγια. Κατά ορισμένους αναλυτές, δε, απώτερος σκοπός του Τελ Αβίβ είναι να «κερδίσει χρόνο» καθώς στις ΗΠΑ επίκειται εκλογές, σε σώματα της Βουλής, τον επόμενο Νοέμβριο, και αναμφιβόλως η υποστήριξη του εβραϊκού λόμπι είναι μήλον της έριδος μεταξύ των Δημοκρατικών του Ομπάμα και των Ρεπουμπλικανών.

Πολεμικές ανησυχίες

Όσο βρίσκεται σε εξέλιξη αυτός ο κυκεώνας εκβιασμών, πιέσεων, τριβών, αντιπαραθέσεων, μεταξύ των, επί δεκαετιών, «καλών συμμάχων» λόγω των διαφορετικών προτεραιοτήτων τους, η οργή, η απειλησία και τα αδιέξοδα της αραβικής μουσουλμανικής κοινής γνώμης διογκώνονται και κλιμακώνεται η αγανάκτηση με επίκεντρο το Παλαιστινιακό, καθώς εντέ-

χνως πολλά χρόνια τώρα, οι ντόπιες αυταρχικές ηγεσίες διοχέτευαν όλη τη λαϊκή δυσαρέσκεια προς εκτόνωση στο συγκεκριμένο θέμα. Προφανώς, δεν είναι διόλου τυχαίο ότι πολλές αραβικές (φιλο-αμερικανικές) ηγεσίες προειδοποιούν με επίταση ότι «αν άμεσα δεν υπάρξει κάποιο μέτρο που θα δώσει τέλος στην ισραηλινή προκλητικότητα και θα πείσει τόσο για τις προθέσεις όσο και για τη δυνατότητα της Ουάσινγκτον να επιβάλει λύσεις, τότε ένας νέος και μακίστα γενικευμένος πόλεμος στη Μέση Ανατολή, είναι θέμα χρόνου».

Όπως όλα δείχνουν, μια τέτοια εξέλιξη, που για άλλη μια φορά θα κληθούν να πληρώσουν οι λαοί της περιοχής, δεν θα πρέπει να θεωρείται ιδιαίτερα μακρινή. Και δεν θα πρέπει κανείς ν' αποκλείει το ενδεχόμενο, η ένταση μεταξύ ΗΠΑ – Ισραήλ, αίφνης, να δώσει τη θέση της σε μια αναθέρμανση της, μεταξύ τους, συμμαχίας, ιδιαίτερα σε περίπτωση κλιμάκωσης των πολεμικών ισχύων, καθώς υπάρχει πάντα και ο γνωστός δοκιμασμένος δρόμος ολικής επαναφοράς. Είναι και αυτός ένας τρόπος ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός να πραγματοποιήσει ολική επαναφορά στην περιοχή: να σπεύσει να «σβήσει» φωτιές που ο ίδιος προκάλεσε... ●

Στις 4 Μάρτη, σε συνέντευξη τύπου υπό την προεδρεία του Πρέσβη της Γαλλίας, S. Hessel, και με σύνθημα «As σταματήσει αυτό το δικαστήριο το έγκλημα της σιωπής», ανακοινώθηκε η δημιουργία ενός Διεθνούς Δικαστηρίου για την Παλαιστίνη (Russell Tribunal).

Στόχος του δικαστηρίου είναι να επιβεβαιώσει ότι το διεθνές δίκαιο είναι η βάση για την επίλυση της ισραηλινο-παλαιστινιακής διαμάχης και να αναδείξει τις ευθύνες της διεθνούς κοινότητας στη συνεχιζόμενη άρνηση να αναγνωριστούν τα δικαιώματα του παλαιστινιακού λαού. Επίσης, να ξεσηκώσει λαϊκές κινητοποιήσεις σε κάθε χώρα, να καλύψει τις εργασίες του από τα ΜΜΕ αλλά και να κάνει προσπάθειες για εξεύρεση χρημάτων.

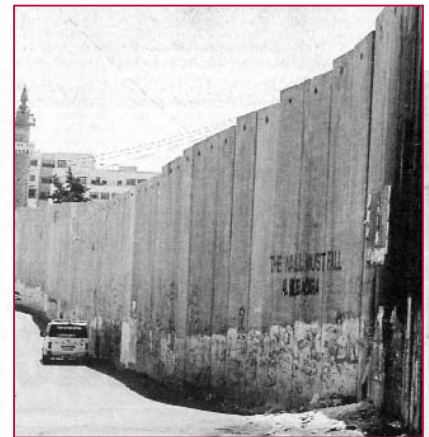
Την υποστήριξή τους έχουν ήδη δηλώσει προσωπικότητες από Αγγλία, Γαλλία, Βέλγιο, Ισπανία, Ελβετία, Αυστρία, Ολλανδία, Πορτογαλία, Ιρλανδία, Λίβανο, Αλγερία, Αυστραλία, Ιταλία, Νότια Αφρική, Αίγυπτο και, ασφαλώς, από Ισραήλ και Παλαιστίνη, ενώ οι προσπάθειες για δημιουργία επιτροπών και σε άλλες χώρες και ηπείρους συνεχίζονται.

Το δικαστήριο, που πραγματοποιήσε την πρώτη του διεθνή συνάντηση στη Βαρκελώνη, 1-3 Μάρτη, στην οποία η

ΕΕΔΔΑ εκπροσωπήθηκε από τη Γενική Γραμματέα της, λειτουργεί στο ίδιο πνεύμα με το Διεθνές Δικαστήριο για το Βιετνάμ υπό την προεδρεία του Ζαν Πολ Σαρτρ, το 1967. Βασίζεται, δηλαδή, σε Επιτροπές Ειδικών και Μαρτύρων οι οποίες, με τη βοήθεια των Εθνικών Επιτροπών Συμπαράστασης, θα ολοκληρώσουν το φάκελο με τα γεγονότα και τα νομικά επιχειρήματα. Μόλις ετοιμαστεί το κατηγορητήριο και κληθούν οι μάρτυρες και θα εκλεγεί το σώμα των ενόρκων από διεθνείς προσωπικότητες.

Οι κατηγορίες του δικαστηρίου για τα εγκλήματα του Ισραήλ κατά της Παλαιστίνης, θα βασιστούν στη Συμβουλευτική Γνώμη του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης της 9 Ιούλη 2004, η οποία ορίζει ότι «το Ισραήλ πρέπει να κατεδαφίσει το Τείχος και να αποζημιώσει τους Παλαιστίνους για κάθε ζημιά που προκάλεσε το χτίσμά του», γνώμη που επαναβεβαιώθηκε στις 24 Ιούλη 2004 με την Απόφαση της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ και υιοθετήθηκε από 150 μέλη του.

Στη βάση αυτή, καλείται κάθε προοδευτικός άνθρωπος από κάθε γωνιά της γης είτε να συμμετάσχει στις εργασίες του δικαστηρίου ή να αποστείλει μήνυμα συμπαράστασης στο δοκιμαζόμενο εδώ και 60 χρόνια παλαιστινιακό λαό.

Εμείς, από τη μεριά μας, αποστείλαμε σχετική ενημερωτική επιστολή σε μαζικούς φορείς, συνδικάτα, σωματεία, καθώς και προσωπικότητες της ελληνικής κοινωνίας καλώντας τους να συμμετάσχουν ενεργά στις εργασίες του δικαστηρίου, να καταγγείλουν τα εγκλήματα του Ισραήλ ενάντια στον παλαιστινιακό λαό και να δηλώσουν τη διεθνιστική αλληλεγγύη τους στους αγώνες του για μια πατρίδα ανεξάρτητη, κυρίαρχη και ελεύθερη. Ταυτόχρονα, συνεχίζουμε τις προσπάθειες για τη δημιουργία Εθνικής Επιτροπής στήριξης του Διεθνούς Δικαστηρίου. Ήδη ανάμεσα σε άλλους στη χώρα μας έχουν στηρίξει την προσπάθεια η ΕΕΔΥΕ, ο Πρέσβης επί τιμή θ. Στοφορόπουλος, ο καθηγητής Γ. Μισιρλής κ.ά. ●

ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ «ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ»

Τη νύχτα της 8 Φλεβάρη περίμεναν οι δυνάμεις ασφαλείας του Ισραήλ για να εισβάλλουν στα κεντρικά γραφεία του Κόμματος του Λαού της Παλαιστίνης στην πόλη Αλμπίρε, που βρίσκεται δίπλα στη Ραμάλα. Συνέλαβαν το φύλακα του κτιρίου, ο οποίος κρατήθηκε στη φυλακή για περίπου 4 ώρες και κατάσχεσαν όλα τα πολύτιμα υλικά και ντοκουμέντα που βρήκαν μετά τις εκτεταμένες έρευνές τους.

Αργότερα, την ίδια νύχτα, επανέλα-

βαν την τρομοκρατική τους αυτή τακτική στα γραφεία της παλαιστινιακής οργά-

νωσης «Σταματήστε το Τείχος», στην ίδια πόλη, όπου επίσης κατέσχεσαν όλα της τα έγγραφα.

Η ΕΕΔΔΑ, μόλις ενημερώθηκε για τα γεγονότα αυτά, απέστειλε κείμενο διαμαρτυρίας σε όλα τα ελληνικά ΜΜΕ καταδικάζοντας τις ενέργειες των ισραηλινών αρχών κατοχής και εκφράζοντας την αμέριστη συμπαράστασή της στους αγωνιζόμενους Παλαιστίνιους που εδώ και 60 χρόνια παλεύουν, με όλα τα μέσα, να επανακτήσουν την πατρίδα τους. ●

ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΝΕΡΟΥ

Οι ειδήσεις των ΜΜΕ κατακλύζονται από τρομακτικές αναφορές σχετικά με την έλλειψη νερού και την επικείμενη απειλή μεγαλύτερης ακόμα έλλειψής του τα επόμενα χρόνια, που, κατά τη γνώμη πολλών επιστημόνων, θα γίνει η αιτία για πολλές περιφερειακές συγκρούσεις.

Στη «Σύνοδο για το Νερό», που πραγματοποιήσε στις αρχές Απρίλη η «Ένωση για τη Μεσόγειο» στη Βαρκελώνη, τα στοιχεία που παρουσιάστηκαν ακούστηκαν εφιαλτικά. Σύμφωνα με αυτά, ιδιαίτερα στις νότιες χώρες της Μεσογείου, 180 εκατομμύρια άνθρωποι δεν έχουν αρκετό νερό για την ικανοποίηση των αναγκών τους, ενώ άλλα 60 εκατ. ζουν ήδη από χρόνια την έλλειψή του. Ο ΟΗΕ υποστηρίζει ότι το 2025 300 εκατ. άνθρωποι θα έχουν σοβαρό πρόβλημα έλλειψης νερού μιας και οι ανάγκες τους θα

αυξηθούν κατά 30% ενώ τα αποθέματά του θα μειωθούν κατά 20-30%.

Στη Σύνοδο, οι 43 χώρες που συμμετείχαν κατέληξαν σε ένα κείμενο απόφασης το οποίο, όμως, δεν έγινε δυνατό να υιοθετηθεί τελικά, αφού «σκόνηταψε»

στις διαφωνίες του Ισραήλ με τις αραβικές χώρες στο χαρακτηρισμό των παλαιστινιακών εδαφών, αρνούμενο τον όρο «κατεχόμενα».

Όπως είναι γνωστό, το Ισραήλ αφαιρεί από τους Παλαιστίνιους το δικαίωμα πρόσβασης σε περιοχές με υδάτινους πόρους. Εξάλλου, αυτός είναι και ένας από τους κυριότερους στόχους του Τείχους της Ντροπής.

Και εδώ έρχεται η ΕΕΔΔΑ να βάλει το δικό της πολύτιμο λιθαράκι με τα «Προγράμματα Επείγουσας Βοήθειας», που εκπονεί σε περιοχές γύρω από το Τείχος, που ταλαιπωρούνται από την έλλειψη νερού, του πιο πολύτιμου για τον άνθρωπο φυσικού στοιχείου και ακόμη πολύτιμότερου για τους Παλαιστίνιους αγρότες που βλέπουν τα προϊόντα τους να ανθούν και να «ζωντανεύουν» χάρη και στη συμβολή της οργάνωσής μας. ●

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΗΠΑ ΣΤΟΝ ΑΡΑΒΙΚΟ ΚΟΣΜΟ

Αναφορές και αναλύσεις που είδαντο φως της δημοσιότητας στις αρχές του χρόνου συμφωνούν ότι τα αποτελέσματα του πρώτου χρόνου διακυβέρνησης του Ομπάμα υπήρξαν απογοητευτικά σε όλα τα επίπεδα, κύρια για όσους υποστήριξαν την προεκλογική του καμπάνια και ήταν ενθουσιώδεις σχετικά με τις δυνατότητες για μια πραγματική αλλαγή. Οι διαφορές ανάμεσα στις προεκλογικές υποσχέσεις που δόθηκαν από τον Ομπάμα και της πολιτικής που ακολούθησε μετά την εκλογή του, γίνονται καθημερινά και πιο ορατές. Ειδικά όσο αφορά στη συνέχισή της στα ίδια βήματα του προκατόχου του, Τζ. Μπους υιού. Αυτό λειτουργεί σαν υπενθύμιση ότι τα συμφέροντα των μεγάλων ιμπεριαλιστικών κρατών δεν τίθενται ούτε αποφασίζονται από τον πρόεδρό τους και μόνο.

Η εφαρμοζόμενη πολιτική Ομπάμα αποδεικνύει ότι η αμερικανική κυβέρνηση συνεχίζει τη νεοφιλελεύθερη πολιτική της προηγούμενης. Προσπαθεί να επιβάλει νέους οικονομικούς και στρατιωτικούς όρους σε όλους τους συμμάχους της, αρχής γενομένης από τη βοήθεια που ζητά από τις χώρες του πετρελαιοπαραγωγικού.

«Παίζει» με το ανεβοκατέβασμα τιμών και επιτοκίων του δολαρίου. Δημιουργεί τις προϋποθέσεις για το ξέσπασμα νέων πολέμων. Όλα αυτά βοηθούν στην επίτευξη των στόχων του, που είναι η εκμετάλλευση νέων πλουτοπαραγωγικών πηγών και αγορών αλλά και η αύξηση του workload του στρατιωτικού και βιομηχανικού complex. Που, με τη σειρά τους, θα δώσουν μεγαλύτερη δυνατότητα στις πολυεθνικές εταιρίες για μεγαλύτερο έλεγχο των πηγών του κόσμου.

Το πρώτο σημείο αναφοράς, ασφαλώς, για την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ εξακολουθεί να είναι η εξεύρεση λύσης για έξοδο από την οικονομική κρίση, παρόλο που οι εκτιμήσεις επιμένουν ότι αυτή θα ολοκληρώσει τον κύκλο της στο δεύτερο μισό του 2010. Ένα άλλο σημείο αναφοράς είναι η ανάγκη να διατηρηθεί ο στρατηγικός της έλεγχος (άμεσος και έμμεσος) στις διάφορες περιοχές, όπου υπάρχουν συγκεντρωμένες πηγές ενέργειας και οδοί για τη μεταφορά της.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει με τις αυξημένες προσπάθειες για στρατιωτική και πολιτική αμερικανική παρουσία στην Αφρική με πραξικοπήματα και γεωπολιτικές αλλαγές, για να επιβάλουν πλήρη έλεγχο στα πετρελαιοειδή κοιτάσματά της.

Επίσης, δεν πρέπει να υποτιμάει κανείς και τον αναβαθμισμένο ρόλο του Ισραήλ στην αφρικανική ήπειρο.

Σημασία πρέπει να δοθεί επίσης και στην αλλαγή της αμερικανικής θέσης σχετικά με τις προεδρικές εκλογές της Αιγύπτου. Οι ΗΠΑ φαίνεται ότι αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τον Χόσι Μουμπάρακ ο οποίος, σύμφωνα με καλά πληροφορημένες πηγές, δεν κατάφερε να σώσει το καθεστώς του από τα διάφορα διλήμματα που αντιμετώπιζε. Φήμες θέλουν τις ΗΠΑ να είναι η κύρια δύναμη πίσω από την υποψηφιότητα του πρώην επικεφαλής της Εταιρίας Διεθνούς Ατομικής Ενέργειας (ΙΑΕΑ), Μοχάμαντ Αλ Μπαραντί, ανθρώπου μεγάλης ισχύος στη χώρα του με πολύ καλές σχέσεις με τη νέα αμερικανική διοίκηση.

Η αμερικανική επίθεση ενάντια στους λαούς του Αφγανιστάν και του Πακιστάν συνεχίζεται με τη δικαιολογία της απομάκρυνσης των Ταλιμπάν. Σύμφωνα με το φύλλο της 22 Φεβρουαρίου της εφημερίδας Ουάσιγκτον Ποστ, σκοπός της επίθεσης στην πόλη Μέρτζε, λόγω της στρατηγικής της σημασίας για τους Ταλιμπάν, ήταν να επηρεάσει την αμερικανική κοινή γνώμη που έχει αρχίσει να ανησυχεί για την επέκταση των πολεμικών επιχει-

ρήσεων και την αύξηση του αριθμού των αμερικανικών στρατευμάτων στο Αφγανιστάν. Επίσης, να δημιουργήσει την ψευδαίσθηση ότι ο πόλεμος για την «τρομοκρατία» δεν πήγε χαμένος αλλά, αντίθετα, τα αμερικανο-νατοϊκά στρατεύματα είναι ικανά να κερδίσουν μια σημαντική νίκη ενάντια σε μια μεγάλη πόλη.

Απέναντι στο Ιράν, οι ΗΠΑ χρειάζονται ένα πιο ξεκάθαρο ρόλο. Ο αμερικανός αντιπρόεδρος, Τζο Μπάιντεν, στη διάρκεια πρόσφατης επίσκεψής του στο Ισραήλ, δήλωσε ότι το ιρανικό καθεστώς αποτελεί απειλή για την παγκόσμια ειρήνη αφού «στηρίζει την τρομοκρατία και επιμένει στην πυρηνική του πολιτική». Δικαιολόγησε δε την πολιτική Ομπάμα σχετικά με τον αμερικανο-ιρανικό διάλογο λέγοντας ότι είναι ένας νέος τύπος διπλωματίας βασισμένης στο διάλογο ακόμα και με κράτη τρομοκράτες.

Αυτή η εικόνα της αμερικανικής οικονομικής πολιτικής και κυριαρχίας συμβαδίζει με τις στρατιωτικές απειλές που ξεκινούν από το Αφγανιστάν και φτάνουν ως τη Λατινική Αμερική, καλύπτουν σχεδόν ολόκληρο τον πλανήτη. Αυτό σημαίνει ότι ο κόσμος θα συνεχίσει να απειλείται, στο άμεσο μέλλον, από νέες κρίσεις και συγκρούσεις με αρνητικά αποτελέσματα για την εργατική τάξη των καπιταλιστικών χωρών, κύρια της Ευρώπης.

Η εφαρμοζόμενη αμερικανική πολιτική, σε συνδυασμό με τις τραγικές οικονομικές εξελίξεις στην Ευρώπη, αφήνουν τα σημάδια τους και στον αραβικό κόσμο, ο οποίος είναι άμεσα και στενά συνδεδεμένος με τις πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ειδικότερα τα μετριοπαθή καθεστώτα των αραβικών χωρών υιοθετούν και συμμορφώνονται με την αμερικανική πολιτική και σύρονται σε άμεσες ή έμμεσες διαπραγματεύσεις με το Ισραήλ σαν το μόνο δρόμο για να κερδίσουν μια υποτιθέμενη ειρήνη. Ειρήνη που συχνά ντύνεται με το επίθετο «δίκαιη». Αυτές οι ειρηνευτικές συζητήσεις γίνονται χωρίς να παίρνεται υπόψη το ζήτημα των Παλαιστινίων προσφύγων ή των συνεχιζόμενων εποίκισμών στα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη. Στην πραγματικότητα, τα επίσημα αραβικά καθεστώτα σύρονται προς μια

Η εφαρμοζόμενη αμερικανική πολιτική, σε συνδυασμό με τις τραγικές οικονομικές εξελίξεις στην Ευρώπη, αφήνουν τα σημάδια τους και στον αραβικό κόσμο, ο οποίος είναι άμεσα και στενά συνδεδεμένος με τις πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

αμερικανο-ισραηλινή ειρήνη με οποιοδήποτε κόστος.

Η κατάσταση στον Αραβικό Κόλπο και το Αφρικανικό Κέρασ δείχνει ότι η κρίση στην περιοχή είναι σαν ένα παγόβουνο. Ό,τι υπάρχει κάτω από την επιφάνεια είναι πολύ μεγαλύτερο από αυτό που είναι ορατό. Και εδώ έρχονται να προστεθούν τα εκατοντάδες εκατομμύρια δολαρίων που οι ΗΠΑ έχουν υφαρπάξει από τους λαούς αυτών των χωρών για να αποτρέψουν την κρίση. Η Ουάσινγκτον σπρώχνει τις χώρες του Αραβικού Κόλπου να αυξήσουν την παραγωγή τους σε πετρέλαιο τη στιγμή που οι τιμές του ακατέργαστου πετρελαίου δείχνουν αυξητικές τάσεις.

Επιπλέον, λέγεται ότι τα μεγαλύτερα κεφάλαια του Αραβικού Στρατηγικού Ταμείου, κυρίως του Αμπού Ντάμπι, με αποθέματα 600 δις δολαρίων, έχουν επενδυθεί στις ΗΠΑ. Η νέα κρίση, όμοια με αυτή του Ντουμπάι, μπορεί να ξεσπάσει σε πολλές και διαφορετικές χώρες του αραβικού κόσμου.

Κάτι άλλο που πρέπει εδώ να τονιστεί είναι οι συνεχιζόμενες προσπάθειες των ΗΠΑ για τον πλήρη έλεγχο της Υεμένης και, ακόμη, στα αποθέματα πετρελαίου της Σομαλίας σε μια προσπάθεια να αποφευχθεί αυτό που συνέβη στο Σουδάν όταν απαγορεύτηκε στην ΕΧΧΟΝ και άλλες αμερικανικές πετρελαιοτικές εταιρίες ο έλεγχος στην εξόρυξη, παραγωγή και εμπορία του «μαύρου χρυσού».

Τα αποτελέσματα των πρόσφατων ιρακινών εκλογών έδειξαν μια σημαντική μεί-

ωση της λαϊκής αποδοχής του ιρακινού πρωθυπουργού, Νούρι αλ Μάλικι, και μια αυξημένη δημοτικότητα του αντιπάλου του, Ιγάντ Αλντάουι. Η εξέλιξη αυτή, που εμπόδιζε τον Μάλικι να κατακτήσει την πλειοψηφία για το σχηματισμό κυβέρνησης, ήρθε σαν ένδειξη της έντασης των φυλετικών διαιρέσεων και σαν αποτέλεσμα της δράσης των εθνικών κινημάτων που αντιστέκονται σθεναρά ενάντια τόσο στην αμερικανική όσο και σε περιφερειακές αναμειγξεις στις εσωτερικές υποθέσεις του Ιράκ.

Τα αποτελέσματα αυτά υπήρξαν μια μεγάλη απογοήτευση για τις ΗΠΑ. Η δήλωση του στρατηγού Πετρέους, επικεφαλής των αμερικανικών δυνάμεων, για μείωση των αμερικανικών δυνάμεων στο Ιράκ στις 45.000, σαν απαρχή της πλήρους αποχώρησής τους μέσα στο 2011, έρχεται σε πλήρη αντίθεση με το νέο σχέδιο ανάπτυξής τους σε τοποθεσίες γύρω από τις πετρελαιοπηγές, που ανακοινώθηκε από τον αμερικανό γραμματέα άμυνας, Γκέιτς.

Η κυβέρνηση του Λιβάνου, από την άλλη, στη βάση αυτών των περίπλοκων συνθηκών και σε αναμονή των εξελίξεων, βιώνει μια πλήρη αποτυχία σε όλα τα επίπεδα της πολιτικής της. Η συμμαχία της 14 Μάρτη και η κυβερνητική πλειοψηφία που σχηματίστηκε με τις εκλογές, στις αρχές του 2009, φέρνοντας στη διακυβέρνηση τον Σαάντ Χαρίρι σαν πρωθυπουργό, έχει στην κυριολεξία καταρρεύσει, εν αναμονή και της αποχώρησης του Ουαλίντ Τζουμπλάντ από αυτή τη συμμαχία και της πολιτικής του κίνησης προς τη Δαμασκό. Λέγεται δε ότι ο Χαρίρι βρίσκεται στη διαδικασία να πάρει μέτρα προς την ίδια κατεύθυνση.

Όλα τα παραπάνω συμβαίνουν στα πλαίσια του παρασκηνίου των διαφωνιών και προβλημάτων ανάμεσα στις αραβικές χώρες, τα οποία εμφανίστηκαν στη διάρκεια της πρόσφατης αραβικής συνόδου. Διαφωνίες και προβλήματα που προσφέρουν «χείρα βοηθείας» στις ΗΠΑ για να επιβάλουν την πολιτική τους με έλεγχο των καθεστώτων αυτών των χωρών και να κερδίζουν σε πολλά επίπεδα από τη γεωπολιτική τους θέση και τις πλουτοπαραγωγικές τους πηγές. ●

Παρατεταμένα μετεκλογικά παιχνίδια

της Άννας Μπαλλή

Οι εκλογές

Για δεύτερη φορά στο κατεχόμενο Ιράκ και σε εκρηκτική ατμόσφαιρα διεξήχθησαν εκλογές στις 7 Μαρτίου, μετά από μήνες έντονων συζητήσεων και αντιπαράθεσεων, με κύριο θέμα τους υποψήφιους που υπήρξαν μέλη του Μπάαθ επί Σαντάμ και τους κύριους διεκδικητές της εξουσίας να ανταλλασθούν κατηγορίες για νοθεία.

Η βία έδωσε και πάλι το παρών. Την ημέρα των εκλογών μόνο στη Βαγδάτη σκοτώθηκαν 38 άνθρωποι και τραυματίστηκαν 89, ενώ κατά την προεκλογική περίοδο σημειώθηκαν πολλές βομβιστικές επιθέσεις σε όλη τη χώρα.

Σύμφωνα με τα αποτελέσματα που δόθηκαν στη δημοσιότητα, μετά από πολλές μέρες καθυστέρηση, η συμμαχία «αλ Ιρακίγια», υπό τον Ιγιάντ Αλτάουι, επικράτησε με μόλις δύο έδρες διαφορά από τη συμμαχία «Κράτος Δικαίου» του απερχόμενου πρωθυπουργού Νούρι αλ Μαλίκι.

Συγκεκριμένα η συμμαχία «Αλ Ιρακίγια» του Ιγιάντ Αλτάουι συγκέντρωσε 91 έδρες, το «Κράτος Δικαίου» του αλ Μαλίκι 89, ο σιιτικός θρησκευτικός συνασπισμός του Αχμάντ Τσαλχαμί «Ιρακινή Εθνική Συμμαχία» 70, με το ριζοσπάστη σιίτη Μοκτάντα αλ Σαντρ να ελέγχει τις 39 από αυτές, η Κουρδική Συμμαχία 43 και ακο-

λουθούν με λιγότερες έδρες η κυρίως σουνιτική συμμαχία «Μέτωπο Ιρακινής Συμφωνίας» και η σιιτική και σουνιτική «Ενότητα για την Ιρακινή Συμμαχία».

Το αποτέλεσμα ήταν οπωσδήποτε ένα επώδυνο χτύπημα για τον αλ Μαλίκι, αλλά δεν ήταν το μόνο, καθώς στην προσπάθειά του να αμφισβητήσει το αποτέλεσμα, είδε τους πρώην «προστάτες» του να του γυρίζουν τις πλάτες. Οι παρατηρητές του ΟΗΕ εξέφρασαν την ικανοποίησή τους για τον τρόπο διεξαγωγής των εκλογών, το ίδιο και οι ΗΠΑ. Τα ανοίγματα του προς το Ιράν μάλλον δυσάρεστησαν την Ουάσινγκτον, ενώ ο Αλτάουι, που, αν και σίιτης, εφέρετο να έχει ψυχρές σχέσεις με την Τεχεράνη, κατάφερε και με τη βοήθεια της Σαουδικής Αραβίας να προσελκύσει τις ψήφους των σουνιτών. Λέγεται ότι από τις 2.500.000 ψήφους που έλαβε το κόμμα του, 2.000.000 προέρχονται από σουνίτες.

Οι σουνίτες, που στη διάρκεια της κατοχής έχουν υποστεί διωγμό και από την κατοχική ηγεσία και από τους σιίτες, δεν είχαν και πολλές επιλογές. Από τους επικρατέστερους υποψήφιους δεν υπήρχε κάποιος που να μην έχει συνεργαστεί με τις κατοχικές δυνάμεις, όμως από αυτούς που στηρίζονται στους σιίτες και επηρεάζονται από το Ιράν, ήταν φυσικό να προτιμήσουν κάποιον που καλλιέργησε σχέσεις με την σουνιτική Σαουδική Αραβία.

Οι παίκτες

Όμως, και για τον Αλτάουι δεν είναι εύκολα τα πράγματα, καθώς η διαφορά είναι πολύ μικρή και δεν αποκλείεται να ανατραπεί αφού μετά την αρχική άρνηση στο αίτημα του αλ Μαλίκι και ενώ είχαν αρχίσει οι διαπραγματεύσεις για το σχηματισμό κυβέρνησης, η Ανεξάρτητη Εκλογική Επιτροπή του Ιράκ έκρινε ότι οι καταγγελίες του χρήζουν περαιτέρω έρευνας και διέταξε την επανακατάμετρηση δια χειρός για τις ψήφους των εκλογικών τμημάτων της Βαγδάτης. Η επανακατάμετρηση θα άρχιζε αμέσως, αλλά είναι άγνωστο μέχρι αυτή τη στιγμή πότε θα τελειώσει, θεωρείται πάντως πολύ δύσκολο έως απίθανο όποιο κόμμα τελικά αναδειχθεί πρώτο να μπορεί να σχηματίσει μόνο του κυβέρνηση, καθώς απαιτείται πλειοψηφία 163 εδρών στην 325-μελή Βουλή. Έτσι, το πιθανότερο είναι ότι η επόμενη κυβέρνηση του Ιράκ θα χρειαστεί στήριξη και μάλλον από περισσότερους του ενός συνασπισμού, ενώ πρέπει επιπλέον να εξασφαλιστεί σε αυτή η εκπροσώπηση όλων των εθνοτικών ομάδων. Υπό αυτές τις συνθήκες, χωρίς αμφιβολία το όλο εγχείρημα σχηματισμού κυβέρνησης καθίσταται πολύπλοκο και εξαιρετικά δύσκολο. Ακόμη πιο δύσκολο το καθιστά ο βίος των υποψηφίων, η σύνθεση των κομμάτων και

των συμμαχιών που εκπροσωπούν, οι αντιπαραθέσεις μεταξύ σιιτών-σουνιτών και Κούρδων-Αράβων, και κυρίως ο ρόλος των ΗΠΑ και περιφερειακών δυνάμεων, όπως το Ιράν και η Σαουδική Αραβία, αλλά και τα συμφέροντα των πετρελαιοειδών εταιριών, που είτε έχουν εξασφαλίσει την εκμετάλλευση κοιτασμάτων του Ιράκ είτε προσβλέπουν σε κάτι τέτοιο στο μέλλον.

«Νομίζω ότι είναι ανόητο να θεωρήσει κάποια πετρελαιοειδής εταιρία ότι οι εκλογές στο Ιράκ δεν την αφορούν», υποστηρίζει ο Ράαντ Αλχαντίρι, κορυφαίο στέλεχος της εταιρίας PCE Energy, ενώ μια μελέτη του δικτύου Bloomberg εκφράζει το φόβο ότι «οι βουλευτικές εκλογές μπορεί να οδηγήσουν σε αδύναμη ή ασταθή κυβέρνηση, που θα είναι ανίκανη να υπογράψει νέα πετρελαιοειδή συμβόλαια»...

Όλα αυτά σημαίνουν ότι βρισκόμαστε ενώπιον μιας νέας μακράς περιόδου διαβουλεύσεων για το σχηματισμό κυβερνητικού συνασπισμού, που μάλλον θα κρατήσει μήνες, με παρατεταμένες διαπραγματεύσεις που θα γίνουν πίσω από κλειστές πόρτες. Στη διάρκεια αυτών των διαπραγματεύσεων δεν αποκλείεται να υπάρξουν διασπάσεις συνασπισμών και δημιουργία νέων, ενώ δεν αποκλείεται

να μην είναι ο Μαλίκι ή ο Αλδουι επικεφαλής της νέας κυβέρνησης. Το μόνο σίγουρο είναι ότι όλα θα κριθούν περισσότερο εκτός παρά εντός Ιράκ.

Ήδη από τις πρώτες μέρες μετά τις εκλογές ο Αλ Μαλίκι κατήγγειλε την ανάμειξη ξένων δυνάμεων και ειδικότερα γειτονικών χωρών στις προσπάθειες σύστασης κυβέρνησης. Αν και δεν αναφέρθηκε συγκεκριμένα, είναι σχεδόν βέβαιο ότι αναφερόταν στο Ιράν και τη Σαουδική Αραβία. Αφορμή ήταν δήλωση του Ιρανού πρέσβη στο Ιράκ που έκανε φανερό ότι η Τεχεράνη (που φέρεται να έχει στηρίξει προεκλογικά τον Μαλίκι) συμφωνεί με την πρόταση της Σαουδικής Αραβίας (που στήριξε τον Αλδουι) για την αναγκαιότητα συμμετοχής στη διακυβέρνηση των σουνιτών, με τους οποίους ο Μαλίκι δεν έχει τις καλύτερες σχέσεις, προκειμένου να διασφαλιστεί η ενότητα και η σταθερότητα της χώρας.

Η κατοχή

Η περίεργη αυτή σύμπλευση του Ιράν με τη Σαουδική Αραβία που μπορεί να απομακρύνει τον κίνδυνο μιας αδύναμης κυβέρνησης και να συμβάλει στη μείωση της έντασης εξυπηρετεί φυσικά τις πε-

τρελαιοειδείς εταιρίες και την Ουάσιγκτον, καθώς θα δώσει τη δυνατότητα στον Μπαράκ Ομπάμα να αποσύρει, όπως έχει υποσχεθεί, τους Αμερικανούς στρατιώτες μέχρι τον Αύγουστο. Φυσικά δεν είναι σίγουρο ότι κάτι τέτοιο θα συμβεί καθώς πολλοί αξιωματούχοι, όπως ο στρατιωτικός διοικητής του Ιράκ, στρατηγός Ρέι Οντιέρνο, πρότεινε να μετατεθεί αυτό το χρονικό όριο. Όσο για τη δέσμευση του Αμερικανού προέδρου, δεν θα είναι η πρώτη φορά που θα αθετήσει το λόγο του. Όμως, σε κάθε περίπτωση, όπως είναι γνωστό οι ΗΠΑ θα διατηρήσουν σχεδόν μόνιμα στη χώρα 30.000-50.000 στρατιώτες σε στρατηγικά σημεία, ώστε να ελέγχουν τα χρυσοφόρα κοιτάσματα για λογαριασμό των πολυεθνικών τους και να εξασφαλίσουν ότι θα συνεχίσουν να έχουν υπό τον έλεγχό τους το Ιράκ. Επιπλέον, κανείς δεν μίλησε ποτέ και για αποχώρηση των ιδιωτικών, μισθοφορικών στρατών που δρουν στη χώρα για λογαριασμό των κατοχικών δυνάμεων, ο αριθμός των οποίων αναμένεται να αυξηθεί.

Από όλα αυτά μόνο ο Ιρακινός λαός δεν έχει να κερδίσει τίποτα, η κατοχή θα συνεχιστεί και η μέρα που θα μπορούν οι Ιρακινοί να εκφράσουν τη δική τους θέληση αργεί πολύ να έρθει. ●

Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΕΔΑ

Στις 11 Μάρτη το απόγευμα, στην αίθουσα της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Λογιστών (ΠΟΛ) πραγματοποιήσαμε τη χρονιάτικη Γενική Συνέλευσή μας με πολλή εμπόδια, αφού η πανεργατική απεργία της ίδιας μέρας ήταν η αφορμή να μην μπορέσουν να παραβρεθούν πολλή από τα μέλη μας που δεν είχαν δυνατότητα πρόσβασης στο κέντρο της Αθήνας.

Παρά τις δυσκολίες αυτές, η συνέλευση μπορούμε να πούμε ότι είχε επιτυχία αφού όσοι συμμετείχαν άκουσαν με ενδιαφέρον την εισηγητική ομιλία, μοιράστηκαν τις σκέψεις τους και έκαναν τις δικές τους παρατηρήσεις και προτάσεις για τη συνέχιση της δράσης της οργάνωσής μας.

του Εδουάρδου Γεωργίου

Επίσκεψη στο Νοσοκομείο Hikmat al Amin

Στις 21 Φεβρουαρίου επισκεφθήκαμε το νοσοκομείο Hikmat al Amin στην πόλη Ναμπατίε, στην περιοχή της Saida στο Λίβανο. Είναι ένα από τα τέσσερα νοσοκομεία που λειτουργούν στην ευρύτερη περιοχή του Νοτίου Λιβάνου και καλύπτουν ένα πληθυσμό 500.000 ανθρώπων. Πρόκειται όμως για το πρώτο νοσοκομείο που φτιάχτηκε στην περιοχή και η κατασκευή του χρηματοδοτήθηκε από πολλές μη κυβερνητικές οργανώσεις εκτός Λιβάνου, ανάμεσά τους και την ΕΕΔΔΑ. Η ΕΕΔΔΑ εκτός των άλλων, πρόσφερε στην οργάνωση Λαϊκή Μέρα Λιβάνου (Secours Populaire Libanais, SPL) με την οποία συνεργάζεται εδώ και πολλά χρόνια και η οποία ήταν υπεύθυνη για το χτίσιμο και τη λειτουργία του νοσοκομείου, και ένα ασθενοφόρο, που λειτουργεί και ως κινητή ιατρική μονάδα.

Η κατασκευή του νοσοκομείου ξεκίνησε το 1980, λίγο πριν την ισραηλινή

εισβολή, και ολοκληρώθηκε το 1985. Μια και κατασκευάστηκε εν μέσω του πολέμου σχεδιάστηκε και κατασκευάστηκε έτσι ώστε να αντέχει βολές πυροβολικού και χρησιμοποιήθηκε τα πρώτα χρόνια ως στρατιωτικό νοσοκομείο.

Σήμερα είναι ένα γενικό νοσοκομείο μικρού βέβαια μεγέθους αλλά με πλήρη κάλυψη όλων των βασικών αναγκών σε ιατρική περίθαλψη του πληθυσμού. Έχει 75 κλίνες, 6 κλίνες εντατικής, 10 κλίνες αιμοδιάλυσης για νεφροπαθείς, 3 αίθουσες χειρουργείου και μία μαιευτικής, τμήματα ακτινοδιάγνωσης, γυναικολογικό και μαιευτικό, παιδιατρικό, φυσιοθεραπευτικό, εργαστήριο αιματολογικών και μικροβιολογικών αναλύσεων. Δουλεύουν γιατροί και νοσηλευτικό προσωπικό ειδικευμένο σε πάνω από 10 ειδικότητες.

Επισκεφτήκαμε το νοσοκομείο μια Κυριακή. Επικρατούσε η ηρεμία μιας

αργίας. Ο νεαρός γιατρός υπεύθυνος για τη βάρδια της μέρας μας ξενάγησε με περηφάνια σε όλο το νοσοκομείο. Ταυτόχρονα υπήρχε και μια κάποια αμηχανία λόγω της δύσκολης γλωσσικής επικοινωνίας. Η πρόθεση επαφής όμως και από τις δυο μεριές ήταν αρκετή για να σπάσει ο πάγος. Είδαμε μια νοσηλευτική μονάδα πολύ καλά οργανωμένη. Κάθε χώρος είχε σαφώς προσδιορισμένη λειτουργία, ήταν σηματοδοτημένος και ιεραρχημένος. Παντού επικρατούσε καθαριότητα.

Λόγω της ιστορίας του ως στρατιωτικού νοσοκομείου, συνεχίζει και έχει ένα πολύ καλό τμήμα επείγοντων περιστατικών, όπου μπορεί να εξυπηρετήσει ταυτόχρονα 6 επείγοντα περιστατικά.

Εντύπωση προκαλεί και το τμήμα παιδιατρικής όπου, εκτός από το ευχάριστο περιβάλλον με χρώματα στους τοίχους και ανάλογη διακόσμηση, διαθέτει

και ένα μεγάλο δωμάτιο για να παίζουν οι μικροί ασθενείς.

Το τμήμα μαιευτικής είναι ένα σημαντικό τμήμα μια και γίνονται στο νοσοκομείο αυτό κατά μέσο όρο 60 γεννήσεις το μήνα. Σχεδιάζεται μάλιστα στο άμεσο μέλλον η μαιευτική κλινική μόνη της να καταλάβει ένα μέρος του ορόφου και η αίθουσα τοκετών να αποσπαστεί από τα υπόλοιπα χειρουργεία. Με αυτό τον τρόπο η διαδικασία του τοκετού και η παραμονή του παιδιού και της μητέρας στην κλινική «απονοσοκομειούνται».

Εντύπωση μας προκάλεσε το πώς λειτουργεί γενικά το σύστημα υγείας του Λιβάνου στο οποίο υπάγεται και το νοσοκομείο. Επειδή δεν υπάρχει αρκετή κρατική υποδομή (κέντρα πρωτοβάθμιας υγείας και νοσοκομεία) το κενό καλύπτεται ως ένα βαθμό από νοσοκομεία και κέντρα που έχουν κατασκευάσει και εξασφαλίζουν τη λειτουργία τους φορείς όπως η Χεζμπολάχ και η Secours Populaire Libanais (SPL). Επειδή δεν προβλέπεται όμως κατευθείαν χρηματοδότηση από το κράτος στα νοσοκομεία αυτών των φορέων η χρηματοδότηση γίνεται έμμεσα όταν το κράτος πληρώνει ένα μέρος του κόστους νοσηλείας για κάθε ασθενή. Ο ασθενής καλείται να πληρώσει κι εκείνος ένα μέρος. Στα κέντρα υγείας και στο νοσοκομείο της SPL το κόστος που αντιστοιχεί στους ασθενείς είναι απόλυτα συμβολικό ή το αναλαμβάνει εξολοκλήρου η οργάνωση για πολλές κατηγορίες του πληθυσμού. Πάντως, όπως μας εξήγησε η γενικός διευθύντής της SPL, είναι πολύ σημαντικό οι υπηρεσίες που παρέχει το νοσοκομείο να παραμένουν «ανταγωνιστικές», να προσελκύει ασθενείς το ίδρυμα και να μπορεί έτσι μέσω της κρατικής «κατά κεφαλή» ασθενή χρηματοδότηση να παραμένει βιώσιμο.

Εκτός από το υψηλό λειτουργικό κόστος του νοσοκομείου ένα σημαντικό έξοδο είναι και ο συνεχής και απαιτού-

Εκτός από το υψηλό λειτουργικό κόστος του νοσοκομείου ένα σημαντικό έξοδο είναι και ο συνεχής και απαιτούμενος εκσυγχρονισμός του τεχνολογικού εξοπλισμού. Όπως μας εξήγησαν, ο «τεχνολογικός» χρόνος ζωής ενός μηχανήματος είναι πιο σύντομος από τον «τεχνικό» χρόνο ζωής. Δηλαδή, ένα μηχάνημα πρέπει να αντικατασταθεί από το αντίστοιχο πιο σύγχρονο ακόμα κι αν «τεχνικά» έχει ακόμα πολύ χρόνο ζωής.

Ο εκσυγχρονισμός του τεχνολογικού εξοπλισμού. Όπως μας εξήγησαν, ο «τεχνολογικός» χρόνος ζωής ενός μηχανήματος είναι πιο σύντομος από τον «τεχνικό» χρόνο ζωής. Δηλαδή, ένα μηχάνημα πρέπει να αντικατασταθεί από το αντίστοιχο πιο σύγχρονο ακόμα κι αν «τεχνικά» έχει ακόμα πολύ χρόνο ζωής.

Το προσωπικό βρίσκεται συνεχώς υπό επανεκπαίδευση και εκσυγχρονισμό των γνώσεων και δεξιοτήτων του έτσι ώστε να παρέχει ένα υψηλό επίπεδο υπηρεσιών. Στα άμεσα σχέδια του νοσοκομείου βρίσκεται η κατασκευή ενός νέου κτηρίου όπου θα στεγαστεί νοσηλευτική σχολή, εξωτερικά ιατρεία και μικροβιολογικά εργαστήρια.

Στα πλαίσια της προσφοράς της SPL στο λαό του Λιβάνου, το προσωπικό του νοσοκομείου εκπαιδεύεται σε σύγχρονες μεθόδους και συμμετέχει σε προγράμματα σχολικής προληπτικής ιατρικής και εμβολιασμού. Συμ-

μετέχει σε περιπτώσεις ανάγκης χορήγησης άμεσης βοήθειας και διαθέτει ένα ασθενοφόρο εξοπλισμένο για να παρέχει τις πρώτες βοήθειες σε περίπτωση ανάγκης σε οποιοδήποτε χωριό της περιοχής. Ένα ασθενοφόρο που έχει προσφέρει η ΕΕΔΔΑ στα πλαίσια ενός από τα προγράμματα που έχει εκτελέσει στο Λίβανο.

Φεύγοντας, συνειδητοποιήσαμε ότι η δικιά μας επίσκεψη, ένα μικρό δίδαγμα στη ρουτίνα της καθημερινότητας, ήταν βέβαια μια τόνωση του ηθικού και της αυτοεκτίμησης του προσωπικού, αφού είχαν την ευκαιρία να προβάλουν με περηφάνια το έργο τους. Ταυτόχρονα αναλογιστήκαμε ότι όταν εμείς θα έχουμε φύγει στα δικά μας, εκείνοι θα αγωνίζονται πάντα κι ακόμη σε αντίξοες συνθήκες χωρίς καμία βεβαιότητα για το αύριο όπως ισχύει για τον καθένα στο Λίβανο. Χρειάζονται συνεχής και αδιάκοπη στήριξη τόσο σε υλικό όσο και σε ηθικό επίπεδο. ●

Εκλογές μετά από 21 χρόνια...

Μετά από 21 χρόνια σκληρής ισλαμικής δικτατορίας, αναταραχών, επέκτασης του εμφύλιου πολέμου σε όλες τις περιοχές, αποτέλεσμα της οποίας ήταν η γενοκτονία στο Νταρφούρ, που συνεχίζεται μέχρι σήμερα, ξεκίνησαν την Κυριακή, 11 Απρίλη, οι πολυαναμενόμενες προεδρικές, κοι-

νοβουλευτικές, πολιτειακές, περιφερειακές και τοπικές εκλογές στο Σουδάν, που επρόκειτο να ολοκληρωθούν μέσα σε τρεις μέρες, αλλά τελικά παρατάθηκαν και πέρα από αυτή την ημερομηνία. Τελικά, νικητής αναδείχθηκε ο

Ομάρ Αλ Μπασίρ, που σύμφωνα με τις ανακοινώσεις της Κεντρικής Εκλογικής Επιτροπής του Χαρτούμ, έλαβε πάνω από το 68% των ψήφων, ενώ στο ημι-αυτόνομο Νότιο Σουδάν εκλέχτηκε πρόεδρος για άλλη μια φορά ο Σάλβα Κίρ Μαγιαρντίτ του Μετώπου για την Απελευθέρωση του Σουδάν (SPLM), με 93%.

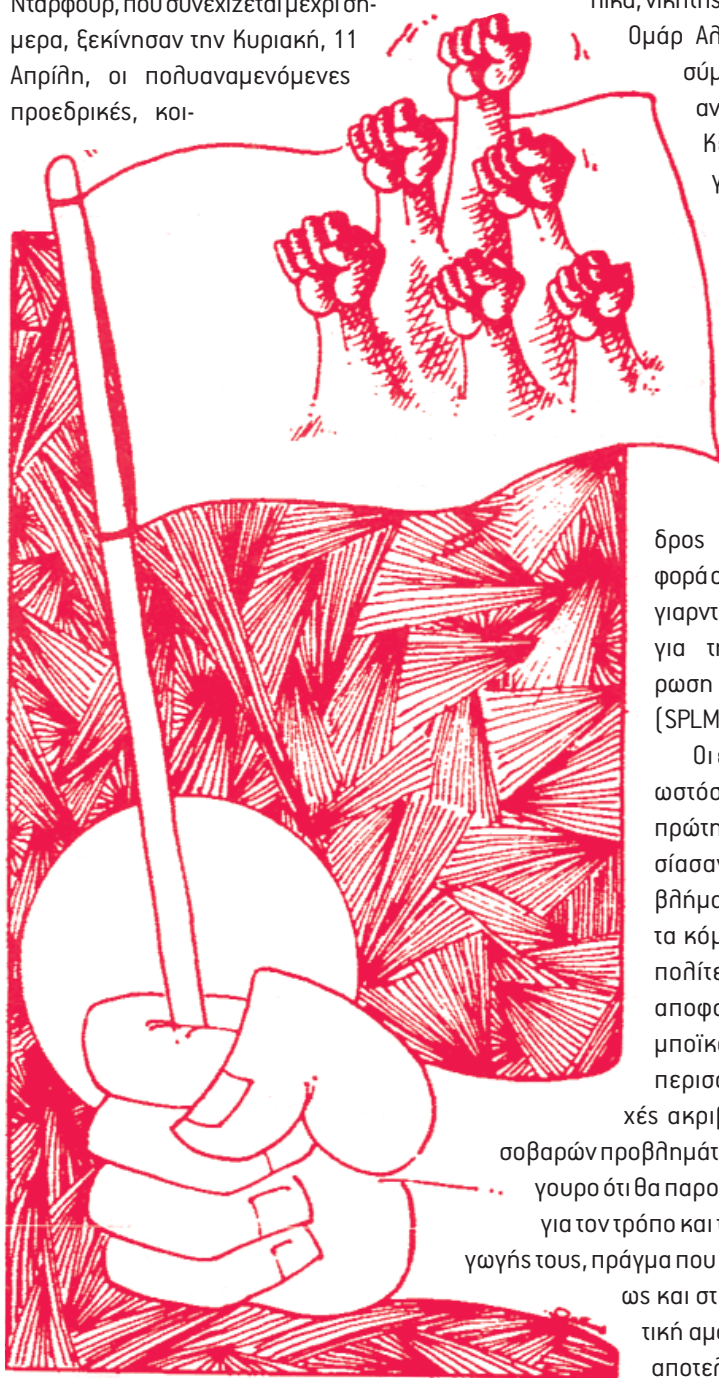
Οι εκλογές αυτές, ωστόσο, από την πρώτη στιγμή παρουσίασαν μεγάλα προβλήματα. Σχεδόν όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης είχαν αποφασίσει να τις μποϊκοτάρουν στις περισσότερες περιο-

χές ακριβώς λόγω των σοβαρών προβλημάτων που ήταν σίγουρο ότι θα παρουσιάζονταν και για τον τρόπο και το χρόνο διεξαγωγής τους, πράγμα που θα τα οδηγήσει ως και στην ολοκληρωτική αμφισβήτηση των αποτελεσμάτων τους.

Από το 2007, ακόμα, είχαν ξεκινήσει οι συζητήσεις ανάμεσα σε όλα τα κόμματα και τους μαζικούς φορείς της χώρας για το πώς θα πρέπει να διεξαχθούν οι εκλογές. Οι προτάσεις που κατατέθηκαν μιλούσαν για παρουσία διεθνών παρατηρητών για την εξασφάλιση της όσο το δυνατό πιο αδιάβλητης εκλογικής διαδικασίας αλλά και για σεμινάρια, που έπρεπε να παρακολουθήσει η νέα γενιά, που δεν είχε ξαναζήσει μια τέτοια εμπειρία. Προφανώς, όλες οι προτάσεις έμειναν στα χαρτιά, πράγμα αναμενόμενο αφού και πολλές διατάξεις της ειρηνευτικής συμφωνίας, που είχε υπογραφεί ανάμεσα στον πρόεδρο Αλ Μπασίρ και τους αντάρτες του Νότου, έμειναν, επίσης, «κενό γράμμα».

Ο ισλαμιστής πρόεδρος, Αλ Μπασίρ, ο μόνος που επέμενε στην «εδώ και τώρα» διεξαγωγή των εκλογών, απειλεί να ακυρώσει το δημοψήφισμα για την ανεξαρτητοποίηση του Νότιου Σουδάν, που πρόκειται να διεξαχθεί το Γενάρη του 2011, και μπορεί να οδηγήσει σε διχοτόμηση της χώρας, μια διχοτόμηση που πολλοί ξένοι ονειρεύονται και αρκετοί ντόπιοι προετοιμάζουν για τα δικά τους συμφέροντα ο καθένας που, όμως, μπορεί να μην διαφέρουν και πολύ μεταξύ τους.

Εξάλλου, για το 2011 έχει οριστεί και ένα άλλο δημοψήφισμα για την ανεξαρτητοποίηση του Αμπίεί, μιας τεράστιας περιοχής ανάμεσα στο βορρά και το νότο, με δύο από τις μεγαλύτερες πετρελαιοπηγές στα εδάφη της. Δηλαδή, και η διχοτόμηση θα γίνει πιο βέβαιη και η καταλήστευση του πλούτου της τεράστιας αυτής χώρας πιο εύκολη για τις ορέξεις των ιμπεριαλιστών που ήδη ονειρεύονται τα πολύμορφα κέρδη που θα αποκομίσουν. ●

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ ΗΠΑ - ΕΕ Η ΚΟΥΒΑ

Μια μεγάλη εκστρατεία διαστρέβλωσης και συκοφαντίας ξεκίνησε σχεδόν από την αρχή του 2010 κατά της Κούβας τόσο στις ΗΠΑ όσο και στην Ευρωπαϊκή Ένωση, με αποκορύφωμα το απαράδεκτο ψήφισμα που βγήκε στις 11 Μάρτη από την πλειοψηφία των μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Το σάλπισμα έδωσαν όπως πάντα οι ΗΠΑ, με δηλώσεις του Λευκού Οίκου για παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Κούβα και για «ανησυχία» για την τύχη των «κρατούμενων συνειδήσεων». Ακολούθησαν οι περισσότερες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με δηλητηριώδη άρθρα, πολλά γεμάτα ανακρίβειες ή με παρατραπηγμένα και αυθαίρετα συμπεράσματα από αντικειμενικά γεγονότα.

Η όλη εκστρατεία, που καθόλου τυχαία δεν είναι βέβαια η στιγμή που εκδηλώθηκε, κορυφώθηκε με το ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για το θάνατο, ύστερα από απεργία πείνας στις κουβανικές φυλακές, του ποινικού κρατούμενου Ορλάντο Σαπάτα Ταμάγιο, που αξιοποίησαν με τον καλύτερο τρόπο οι κυβερνήσεις των ΗΠΑ και των χωρών μελών της ΕΕ, και όλες οι αντεπαναστατικές ομάδες στις ΗΠΑ και ένας αριθμός από τις περιβόητες ευρωπαϊκές μη κυβερνητικές οργανώσεις.

Ο Ορλάντο Σαπάτα μπαινόβγαίνει από το 1993 στις φυλακές για κλοπές, απάτες, τραυματισμούς πολιτών, κ.ά. Ξεκίνησε την απεργία πείνας στις αρχές Δεκέμβρη του 2009 με αίτημα να έχει στο κελί του μια σειρά πράγματα που δε διαθέτει κανένας φυλακισμένος στην Κούβα: τηλεόραση, κουζίνα και κινητό τηλέφωνο. Από τη στιγμή που η κατάσταση της υγείας του επιδεινώθηκε, μεταφέρθηκε επανειλημμένα αρχικά στο νοσοκομείο της φυλακής του Καμαγουέι και κατόπιν σε μεγάλο νοσοκομείο της Αβάνας, όπου και τελικά πέθανε στις 23 Φλεβάρη.

Από τις 13 Φλεβάρη είχαν αρχίσει οι ευρωπαϊκές εφημερίδες με πρώτη και καλύτερη την ισπανική «Ελ Παϊς» να γράφουν τη μια ανακρίβεια μετά την άλλη, αφού τον βάφτισαν «πολιτικό κρατούμενο» που ανήκε στους 75 «αντιφρονούντες» που καταδικάστηκαν το 2003. Ακολούθησαν δηλώσεις της Διεθνούς Αμνηστίας και των κυβερνήσεων των ΗΠΑ, της Ισπανίας, της Γαλλίας, της Τσεχίας, του Καναδά, της Χιλής, της Κόστα Ρίκα.

Στις 12 Μάρτη, μια σειρά γνωστοί Ευρωπαίοι κυρίως διανοούμενοι και μη, αρχίζουν καμπάνια με τον τίτλο «Ορλάντο Σαπάτα Ταμάγιο: Κατηγορώ την κουβανική κυβέρνηση» σαν απάντηση στην

έκκληση Κουβανών διανοουμένων. Το αντικουβανικό μανιφέστο υπογράφουν πολλοί και διάφοροι: ο σκηνοθέτης Αλμοδόβαρ, ο τραγουδιστής Βίκτορ Μανουέλ, η Άνα Μπελνέν, κ.ά.

Και η αντικουβανική εκστρατεία συνεχίζεται μέχρι σήμερα, με αποτέλεσμα να αναβληθεί ακόμα και η προγραμματισμένη συνάντηση Κούβας-ΕΕ που είχε οριστεί για τις 6 Απρίλη.

Στο ψήφισμα που υιοθέτησαν οι ευρωβουλευτές των δύο μεγαλύτερων ευρωκομμάτων, του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος και του Ευρωπαϊκού Σοσιαλιστικού Κόμματος, και μερικών μικρότερων ομάδων, στην ουσία επαναλαμβάνονται τα σαθρά επιχειρήματα της Κοινής θέσης του 1996. Αντιδράσεις υπήρξαν πολλές. Η ΕΕΔΔΑ καθώς και η Ομάδα του Νότου (Grupo Sur), στην οποία ανήκει από τις αρχές της δεκαετίας του '90 και η ΕΕΔΔΑ, έβγαλαν ανακοινώσεις και διαμαρτυρίες για τις απαράδεκτες θέσεις που διατυπώνονται στο ψήφισμα.

Να θυμίσουμε ότι στα τέλη Μάρ/αρχές Ιούνη οι υπουργοί Εξωτερικών της ΕΕ θα συζητήσουν και πάλι την Κοινή θέση, που εξετάζεται και επικυρώνεται κάθε χρόνο. ●

Το Grupo Sur απορρίπτει την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Το Μάρτη, στη διάρκεια της 67ης Γενικής του Συνέλευσης, το Grupo Sur (Ομάδα του Νότου), του οποίου η ΕΕΔΔΑ είναι δραστήριο μέλος, εξέτασε την κατάσταση στην Κούβα και την απαράδεκτη απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και έβγαλε την εξής ανακοίνωση.

Το Grupo Sur (Ομάδα του Νότου) θεωρεί ότι η Απόφαση που υιοθέτησε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 11 Μάρτη για την κατάσταση «των πολιτικών κρατουμένων και των κρατουμένων συνείδησης στην Κούβα» αποτελεί πολιτικό λάθος και χάσιμο της ευκαιρίας για ψυχραιμη σκέψη που να επιτρέπει μια εποικοδομητική συνεισφορά στη διαδικασία εξομάλυνσης των σχέσεων ΕΕ-Κούβας.

Εκφράζοντας τη λύπη του για το θάνατο του Ορλάντο Σαπάτα, το Grupo Sur θεωρεί ότι η Απόφαση αυτή αποτελεί ουσιαστικά επιβεβαίωση της Κοινής θέσης και εμπόδιο για μια σταθερή σχέση ανάμεσα στην ΕΕ και την Κούβα. Κατά συνέπεια, η απόφαση αντικαθερφίζει την έλλειψη μεσοπρόθεσμης και μακροπρόθεσμης προοπτικής και στρατηγικής για την ανάπτυξη ενός αποτελεσματικού οδικού χάρτη για την οικοδόμηση αυτών των σχέσεων.

Το Grupo Sur παρατηρεί πως η χρήση

που οι πολιτικές ομάδες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κάνουν της διαδικασίας των Επειγουσών Αποφάσεων τις οδηγεί στο να χάσουν το κύρος τους και καταδεικνύει τη διπροσωπία στη μεταχείριση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από την πλευρά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Επιπλέον, το Grupo Sur εκφράζει την ανησυχία του για τον τρόπο που η Απόφαση αποσκοπεί να προσανατολίσει τη συνεργασία σε μια συνεργασία με «*τις ομάδες που στηρίζουν μια ειρηνική μετάβαση*», πράγμα που μπορεί να σημαίνει μια νέα κρίση στις σχέσεις ανάμεσα στην ΕΕ και την Κούβα, σε μια στιγμή όπου έχουν γίνει πολύ σημαντικές πρόοδοι για την εξομάλυνση των σχέσεων και έχουν ανανεωθεί οι δεσμοί συνεργασίας. Επιπλέον, αποτελεί απαράδεκτη πολιτική χειραγώγηση της συνεργασίας.

Οι μη κυβερνητικές οργανώσεις που συμμετέχουν στο Grupo Sur δουλεύουμε

περίπου 20 χρόνια στην Κούβα σε συνεργασία με τοπικές κοινωνικές οργανώσεις και αρχές με θετικό γενικό απολογισμό. Αυτή όλη τη δουλειά θέλουμε να τη διατηρήσουμε στη βάση σχέσεων συνεργασίας και αμοιβαίου σεβασμού μεταξύ της ΕΕ και της Κούβας.

Με βάση τα παραπάνω συμπεράσματα, το Grupo Sur απορρίπτει την Απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και καλεί τις οργανώσεις να διπλάσιασουν τις προσπάθειές τους για να προχωρήσουν σε ένα καινούργιο πλαίσιο οι σχέσεις ανάμεσα στην ΕΕ και την Κούβα και να καταργηθεί οριστικά η Κοινή θέση.

Βρυξέλλες, 12 Μάρτη 2010

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΥΒΑ

Η Ελληνική Επιτροπή Διεθνούς Δημοκρατικής Αλληλεγγύης (ΕΕΔΔΑ) καταγγέλλει με αγανάκτηση την απαράδεκτη Απόφαση που ψήφισε στις 11 Μάρτη το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο για την κατάσταση «των πολιτικών κρατουμένων και των κρατουμένων συνείδησης στην Κούβα», με αφορμή το θάνατο ύστερα από απεργία πείνας του φυλακισμένου για ποινικά αδικήματα Ορλάντο Σαπάτα.

Η Απόφαση αυτή που ψηφίστηκε σε αгаστή συνεργασία από το Λαϊκό Ευρωπαϊκό Κόμμα, το Σοσιαλιστικό Ευρωπαϊκό Κόμμα και άλλες μικρότερες ομάδες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, αποτελεί μια ακόμα προσπάθεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης να δώσει υπόσταση στις χιλιοεξασπασμένες

αντεπαναστατικές ομάδες στο εσωτερικό της Κούβας, που διατηρούνται και χρηματοδοτούνται απευθείας από την Ουάσινγκτον.

Η Απόφαση αποτελεί συνέχεια και επιβεβαίωση της Κοινής θέσης που η ΕΕ έχει υιοθετήσει κατά της Κούβας από το 1996. Και μάλιστα την προχωράει παραπέρα, αφού επιχειρεί να προσανατολίσει τη συ-

νεργασία της ΕΕ με την Κούβα χρησιμοποιώντας, όπως αναφέρει, τις αντεπαναστατικές «ομάδες που υποστηρίζουν μια ειρηνική μετάβαση» σ' αυτό που η ίδια βαφτίζει «δημοκρατία». Αυτό σημαίνει καθαρά χρηματοδότηση ανατρεπτικών ενεργειών με τη βοήθεια των περιβόητων μη κυβερνητικών οργανώσεων.

Η ΕΕΔΔΑ κατάγγειλε και θα συνεχίσει να καταγγέλλει σε όλες τις διεθνείς συντονιστικές ομάδες που συμμετέχει τη χειραγώγηση της ΕΕ σε βάρος της Κούβας και θα κάνει ό,τι μπορεί για την ενημέρωση όλων των οργανώσεων με τις οποίες συνεργάζεται σε εθνικό και διεθνές επίπεδο.

Αθήνα, 15 Μάρτη 2010

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΪΤΗ ΣΤΗΝ ΚΕΦΑΛΟΝΙΑ

Στις 20 Μάρτη η ΕΛΜΕ-Κεφαλονιάς-Ιθάκης διοργάνωσε εκδήλωση για την Αϊτή στο αμφιθέατρο του 2^{ου} και 3^{ου} Γυμνασίου στο Αργοστόλι. Το θέμα της εκδήλωσης ήταν «Αϊτή και Λατινική Αμερική: «Φυσικές» καταστροφές και λαϊκά κινήματα» και ομιλήτρια ήταν η υπεύθυνη για το Τμήμα Λατινικής Αμερικής της ΕΕΔΔΑ. Η ΕΛΜΕ-ΚΙ με απόφασή της από τις 11 Φλεβάρη, στηρίζει την καμπάνια για τη συγκέντρωση χρημάτων που έχουν αναγγείλει οι οργανώσεις ΕΕΔΔΑ, ΕΕΔΥΕ και ΟΓΕ. Δεν ήταν βέβαια η πρώτη φορά που η ΕΕΔΔΑ κλήθηκε στην Κεφαλονιά για εκδήλωση, και συγκεκριμένα για τη Λατινική Αμερική.

Στόχος της εκδήλωσης ήταν η ενημέρωση γύρω από την κατάσταση στην Αϊτή, πρώτα και κύρια, τόσο μετά τον καταστροφικό σεισμό στις 12 Γενάρη, αλλά και να φανεί ότι όλα τα προβλήματα προϋπήρχαν και επιδεινώθηκαν, με καταστροφικό τρόπο, μετά το σεισμό, αφού η αιτία είναι οι αιώνες αποικιοκρατίας, νεοαποικιοκρατίας, ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, εκμετάλλευσης και επομένως υπανάπτυξης.

Η Αϊτή μετά το σεισμό είναι πραγματικό σκάνδαλο από όλες τις απόψεις, και όχι μόνο σχετικά με τις καταστροφές που υπέστη: οι ΗΠΑ βρήκαν την ευκαιρία να προχωρήσουν σε πραγματική κατοχή της χώρας με στρατό και αστυνομία, η παρουσία στρατιωτικών δυνάμεων του ΟΗΕ αυξήθηκε κατά πολύ, έτσι που πολλοί

μιλάνε για «ανθρωπιστική» κατοχή (!), μια σειρά μη κυβερνητικές οργανώσεις βρήκαν την ευκαιρία να «σώσουν» παιδιά με ή χωρίς γονείς προωθώντας τα για υιοθεσία στον Καναδά, τις ΗΠΑ και τη Γαλλία (έναντι 20-30 χιλιάδων δολαρίων), ή σε κέντρα πορνογραφίας ή σε ιατρικά κέντρα για μεταμόσχευση, οι αναπτυγμένες κυρίως ευρωπαϊκές χώρες μιλάνε για βοήθεια που ακόμα δεν έχει φτάσει, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο εκχωρεί δάνεια για την «ανοικοδόμηση» της χώρας που θα αρχίσουν να αποπληρώνονται σε 5,5 χρόνια (από πού;) και πολλή άλλα.

Η συζήτηση που ακολούθησε έδειξε το μεγάλο ενδιαφέρον που υπάρχει για την κατάσταση του λαϊκού κινήματος στη Λατινική Αμερική, αφού οι ερωτήσεις ήταν και πολλές αλλά και ενδιαφέρουσες και καλά στοχευμένες.

Στο μεταξύ, εκείνο το Σαββατοκύριακο γινόταν στο Εργατικό Κέντρο εκδήλωση για τη Γαλλοφωνία, και μιας και η Αϊτή είναι γαλλόφωνη χώρα, τα παιδιά της Ε' τάξης του Δημοτικού του Πόρου, Κεφαλονιάς, έφτιαξαν μια μακέτα με φωτογραφίες από το σεισμό της Κεφαλονιάς και από το σεισμό της Αϊτής, όπως μας εξήγησε ο καθηγητής κ. Στέλιος Θεοδωρακάς.

Μέχρι αυτή τη στιγμή, στο λογαριασμό που έχουν ανοίξει οι τρεις οργανώσεις ΕΕΔΔΑ-ΕΕΔΥΕ-ΟΓΕ έχουν συγκεντρωθεί 4.850 ευρώ. Η καμπάνια συνεχίζεται μέχρι το καλοκαίρι. ●

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΣΤΟ ΓΑΛΑΤΣΙ ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Στις 7 Φλεβάρη, φορείς του Δήμου Γαλατσίου διοργάνωσαν μαζί με την ΕΕΔΔΑ εκδήλωση αλληλεγγύης και ενημέρωσης για την κατάσταση στη Λατινική Αμερική. Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Γαλατσίου, και στους τοίχους της αίθουσας εκδηλώσεων οι διοργανωτές είχαν κρεμάσει αφίσες από τους αγώνες των λαών της Λατινικής Αμερικής και φωτογραφίες από τη δράση της ΕΕΔΔΑ στην ήπειρο.

Τη διοργάνωση είχαν αναλάβει μια σειρά φορείς του Γαλατσίου και συγκεκριμένα η Επιτροπή Ειρήνης Γαλατσίου

σε συνεργασία με το Συνδικάτο Οικοδόμων (παραρτήματα Γαλατσίου-Γκύζη και Κυψέλης), με το Σύλλογο Γυναικών Γαλατσίου, το Παράρτημα Γαλατσίου της ΠΕΑΕΑ και τον Αθλητικό Όμιλο Κορωνίδας Γαλατσίου. Στην εκδήλωση μίλησαν επίσης ο Πρόεδρος της Κούβας στην Ελλάδα, Έρмес Ερέρα και ο Πρόεδρος της Βενεζουέλας Ροδρίγο Τσάβες. Την κύρια ομιλία έκανε η ΕΕΔΔΑ.

Η εκδήλωση που είχε μεγάλη επιτυχία έκλεισε με το μουσικό συγκρότημα που κάλεσε η Πρεσβεία της Βενεζουέλας και αποτελείτο από τους λατινοαμερικάνους τραγουδιστές Μάρτα Μορελεόν (Μεξικό), Αλεχάντρο Ντίας

(Χιλή) και Άλκη Βλάχου (Βενεζουέλα) που τραγούδησαν γνωστά τραγούδια από τη Λατινική Αμερική, ενώ σε γιγαντοσθόνη οι παρευρισκόμενοι έβλεπαν σκηνές και εικόνες από γεγονότα που έχουν λάβει χώρα στην περιοχή στις διάφορες εποχές της ιστορίας της. Επίσης διαβάστηκε και ένα ποίημα της Μαριάνθης Αλφειροπούλου «αφιερωμένο στους Κουβανούς και όλους τους Λατινοαμερικάνους συντρόφους και αγωνιστές».

Στα πρόσωπα των δύο Πρεσβευτών, οι διοργανωτές τίμησαν τους λαούς της Κούβας και της Βενεζουέλας προσφέροντάς τους τιμητικές πινακίδες. ●

S

η ζωή και το έργο του

IQUEIROS

του Φίλιπ Στάιν

Kυκλοφόρησε από τη «Σύγχρονη Εποχή» η βιογραφία του ελάχιστα γνωστού στην Ελλάδα Μεξικανού τοιοχογράφου Νταβίντ Αλφάρο Σικέιρος, ενός καλλιτέχνη που ήταν όλη τη ζωή του στρατευμένος στην υπόθεση της εργατικής τάξης. Όσο λίγοι ήξερε να συνδέει την τέχνη με την αγωνιστική ζωή. Δεν είναι, ωστόσο μόνο η περιπετειώδης ζωή του Σικέιρος, η μνημειώδης τέχνη του, αλλά και η ικανότητά του να αναπτύσσει θεωρία της τέχνης, θεωρία—εννοείται— που βγαίνει από την πράξη μιας παραγμένης ζωής και από την πολιτική συνειδητοποίησή του.

Ο Σικέιρος γεννήθηκε το 1897 και πέθανε το 1974. Οι ημερομηνίες αυτές περικλείουν ένα πολυτάραχο κομμάτι της παγκόσμιας ιστορίας. Ο Σικέιρος ήταν στρατιώτης της μεξικανικής Επανάστασης του 1910-17, καθώς και αργότερα του Ισπανικού Εμφύλιου (1936-39).

Η τέχνη του ενσωματώνει τον προκολομβιανό πολιτισμό των Αζτέκων, τις ισπανικές καταβολές της Κονκίστα, αλλά και ευρύτερα δέχθηκε και ενσω-

της Άνγκε Ιωαννάτου

μάτωσε την ευρωπαϊκή τέχνη, καθώς και την εκρηκτική μαγιά της μεξικανικής Επανάστασης των αρχών του 20^{ού} αιώνα. Συνεπώς στα πιστεύω του, ιδεολογικά μη διαπραγματεύσιμος και αδιάφθορος, τράβηξε πολλά -εξορίες, συλλήψεις, φυλακίσεις, ενώ οι μουσικές υπηρεσίες των ΗΠΑ τον «τίμησαν» μ' ένα τεράστιο φάκελο (50.000 σελίδες)- χωρίς να βάλει την παραμικρή σταγόνα νερό στο κρασί των ιδεολογικών πεποιθήσεών του.

Οι ρίζες του Μεξικού

Όταν ο Ισπανός Ερνάντο Κορτές εισέβαλε το 1519 στο Μεξικό από Ανατολής και αντίκρουσε την πρωτεύουσα των Αζτέκων, την Τενοτσιτλάν, έμεινε άναυδος μπροστά στη θέα των θαυμάτων αυτής της πόλης, μιας από τις μεγαλύτερες του κόσμου εκείνη την εποχή. Ήταν ένα θαυμάσιο μίγμα αστικού αρχιτεκτονικού και καλλιτεχνικού

σχεδιασμού. Οι Ισπανοί κατακτητές την κατέστρεψαν ολοσχερώς, ή μάλλον έβαλαν τους υποδουλωμένους ντόπιους βάνουσα, με πολλά βασανιστήρια να την καταστρέψουν αναγκάζοντάς τους έπειτα να χτίσουν ακριβώς πάνω σ' αυτή μια εντελώς καινούργια πόλη ισπανικού ρυθμού. Σύμφωνα με το συγγραφέα Φίλιπ Στάιν, «η ιστορία του Μεξικού διακατέχεται από μια τραγικότητα μνημειωδών διαστάσεων και πρέπει κανείς να την κατανοήσει ώστε να αντιληφθεί καλύτερα τη σημασία των διεισδυτικών επιρροών οι οποίες καθόρισαν τη σύγχρονη σχολή της μεξικανικής τέχνης. Τα μαρτύρια και το μεγαλείο του μεξικανικού λαού έφτασαν στα δυσθεώρητα ύψη που κατέκτησαν όλοι οι αγώνες της ανθρωπότητας, όπως αυτοί καταγράφονται στην παγκόσμια ιστορία. Και μέσα από αυτή τη μάχη γεννήθηκε η δύναμη που ενεργοποίησε το κίνημα της σύγχρονης μεξικανικής τέχνης» (σελ. 20).

Όμως, ουδέν κακό αμιγές καλού. Έτσι διαβάζουμε στο βιβλίο ότι «η δύναμη της ινδιάνικης φυλής άρχισε να αναμειγνύεται με αυτή των κατακτητών δίνοντας ζωή σε μια λαϊκή αντί- >>

σταση, λιγότερο ευάλωτη στους χειρισμούς των Ισπανών κατακτητών (σελ. 23).

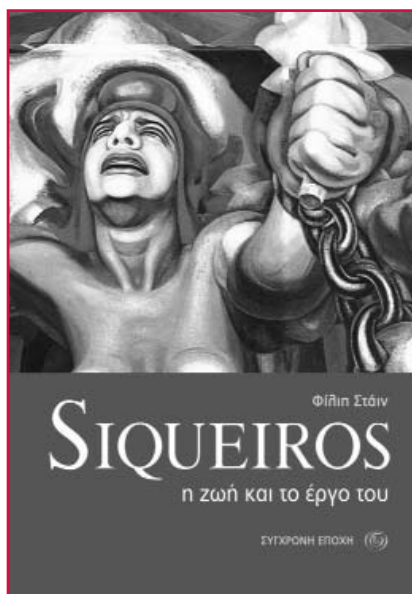
Ένα μηχανικό μανιφέστο

Ο Σικέιρος λάτρευε τη λαϊκή τέχνη των Μεξικανών και την παράδοση των ιθαγενών. Αυτό φάνηκε και από το μανιφέστο που εξέδωσε το Συνδικάτο των Εργατών Τεχνιτών, των Ζωγράφων και των Γλυπτών El Sindicato το 1923 και που δήλωνε: «Στο λαό των Ινδιάνων ιθαγενών ο οποίος για αιώνες εξευτελίζεται. Στους στρατιώτες που μετατρέπονται σε εκτελεστές από τους πραιτοριανούς. Στους διανοούμενους που δεν έχουν εξευτελιστεί από την μπουρζουαζία» (σελ. 77/78). Και καλεί στο τέλος τους διανοούμενους, τους χωρικούς, τους εργάτες και τους στρατιώτες να «οικοδομήσουν ένα μέτωπο για να παλέψει τον εσωτερικό εχθρό». Ήταν λίγα χρόνια μετά την Επανάσταση και η αντεπανάσταση εξελισσόταν.

Οι σοβιετικές συναντήσεις του Σικέιρος

Το Μάρτη του 1928, ο Σικέιρος, ως Γενικός Γραμματέας της Συνομοσπονδίας Συνδικαλιστικών Σωματείων, ήταν επικεφαλής μιας αντιπροσωπείας 40 έως 50 μεταλλωρύχων, τροχιοδρομικών, υφαντουργών, εργατών και δασκάλων στο 4^ο Διεθνές Συνέδριο των Κόκκινων Συνδικάτων στη Μόσχα. Και ο Ντιέγο Ριβέρα –ο άλλος αυτός γίγαντας της μεξικανικής τέχνης, αλλά ιδεολογικά πιο διαπραγματεύσιμος από τον Σικέιρος– βρισκόταν επίσης στη Μόσχα εκείνες τις μέρες. Στο βιβλίο περιγράφεται η συνάντηση που είχαν –για θέματα τέχνης και επανάστασης– οι δύο Μεξικανοί καλλιτέχνες με τον Μαγιακόφσκι και τον Στάλιν: «Ο Μαγιακόφσκι έθεσε το πρόβλημα στον Στάλιν: Οι γραφειοκράτες ακαδημαϊκοί εμπόδιζαν την

πρόοδο στην τέχνη και αυτό που είχαν πετύχει οι Μεξικανοί στη χώρα τους ήταν η απόδειξη. Ο Στάλιν, όμως, δεν πείστηκε. Ναι, πίστευε και ο ίδιος ότι η πολιτική επανάσταση στη Σοβιετική Ένωση έπρεπε να φέρει την αντίστοιχη επανάσταση στον τομέα της τέχνης. Όμως

ύστερα τόνισε πως οι επαναστάσεις στην τέχνη δε συμβαίνουν παράλληλα με τις πολιτικές επαναστάσεις. Παρατήρησε ότι κάθε ιστορική εξέλιξη στην τέχνη συνεχίζει «να πίνει από την πηγή του πολιτισμού που έχει καταστρέψει». (σελ. 98). Εδώ το μυαλό μας πάει στην τέχνη των κατεστραμμένων Ινδιάνων, πηγή από την οποία «έπινε» έπειτα η τέχνη στο Μεξικό.

Κάνοντας ένα άλμα στο χρόνο βλѳουμε τον Σικέιρος να πηγαίνει το 1955 στην Πολωνία και στη Σοβιετική Ένωση, αφού είχε δεχθεί προσκλήσεις για διαλέξεις σ' εκείνες τις χώρες. Πήγε πρώτα στην Πολωνία. «Όμως, σ' αυτή τη σοσιαλιστική χώρα βρέθηκε αντιμέτωπος με την τεράστια αντίδραση των Πολωνών ζωγράφων, όπου σχεδόν όλοι ήταν οπαδοί της γαλλικής σχολής και το εγχείρημα υπέκυψε στις επιθέσεις των αντικομμουνιστών διανοούμενων και καλλιτεχνών», διαβάζουμε στη σελίδα

323. Μετά πήγε στη Μόσχα για να μιλήσει σε μέλη του Σωματείου Σοβιετικών Ζωγράφων. Την ομιλία παρακολούθησαν εξέχοντα στελέχη του Κομμουνιστικού Κόμματος, καθώς και ο Πρόεδρος της Ακαδημίας Τεχνών της ΕΣΣΔ.

Ο Σικέιρος βασισόμενος σε μαρξιστικά κριτήρια έκανε, ως σύγχρονος ρεαλιστής, μέσα σ' αυτό το χώρο που τόσο θαύμαζε, μια εντελώς καθολοπροαίρετη, ειδικρινέστατη κριτική εξαίροντας μάλιστα τους Ρώσους συντρόφους του. Η μεξικανική τέχνη, έλεγε, «ήταν υποχρεωμένη να υποφέρει από το μίσμα του φορμαλισμού», μέσα σε μια αστική κοινωνία. Ωστόσο, μετά ο Σικέιρος ξάφνιασε το κοινό του με τις εξής παρατηρήσεις: «Η δική σας τέχνη υποφέρει από ένα άλλο είδος κοσμοπολιτισμού, αυτό του φορμαλιστικού ακαδημαϊσμού – του μηχανικού ρεαλισμού. Αν συγκρίνουμε τους δύο, το φορμαλισμό του Παρισιού και τον ακαδημαϊσμό, θα βρούμε ένα κοινό σημείο μεταξύ τους. Αποτελούν τους δύο δρόμους για την κατάργηση του εθνικού και ιδιαίτερου χαρακτήρα της τέχνης. [...] Μοιάζουν και οι δύο σα δύο σταγόνες νερό, ανεξάρτητα από τη χώρα την οποία πρεσβεύουν» (σελ. 324).

Και παρόλο που ο Πρόεδρος της Ακαδημίας παρεξηγήθηκε, σγκώθηκε κι έφυγε, ο Σικέιρος συνέχισε απτόητος, πάντα ειδικρινής, χωρίς να σκεφθεί ποτέ να αρέσει. «Στις δημιουργίες σας δεν έχετε χρησιμοποιήσει εκείνα τα στοιχεία έκπληξης των δικών σας εθνικών διαδραμάτων. Παραμένετε ακόμα θύματα ενός προαποφασισμένου ύφους, της χρήσης των νεκρών νόμων του διεθνούς ακαδημαϊσμού ο οποίος αναπτύχθηκε στο τέλος της Αναγέννησης» (σελ. 325), παραθέτοντας παραδείγματα από την ιστορία, ότι οι «άκαμπτοι» νόμοι δεν μπόρεσαν ποτέ να σταματήσουν την πρόοδο. Ωστόσο, ο Σικέιρος υποστήριζε τη Σοβιετική Ένωση μέχρι το τέλος της ζωής του.

Οι εξορίες

Ο Σικέιρος ήταν εξόριστος σε διάφορες χώρες της Λατινικής Αμερικής. Ανάμεσα σ'άλλα το βιβλίο αναφέρεται στην Ουρουγουά, όπου βρέθηκε ο Σικέιρος το 1933 βγάζοντας πύρινους λόγους για την τέχνη και την πολιτική: «Όταν η αριστοκρατία κυριαρχεί στην τέχνη, τότε η τελευταία παρακμάζει. Όταν την τέχνη κατακλύζει ο ατομικισμός, τότε αυτή παρακμάζει» (σελ. 133). Και απευθυνόμενος στη Συνομοσπονδία των Διανοουμένων Εργατών της Ουρουγουάης: «θέλουμε να είμαστε συνειδητοί σύμμαχοι του προλεταριάτου. Εμείς είμαστε αυτοί που ξεσκεπάζουν τον πολιτισμό της μπουρζουαζίας, τον πολιτισμό της καταπίεσης των μαζών» (σελ. 134).

Και το 1933 στην Αργεντινή δόθηκαν δύο θυελλώδεις διαλέξεις στην Ένωση Φίλων της Τέχνης: «Ο θεατής του δρόμου είναι διαφορετικός από τον αυτάρεσκο επισκέπτη των γκαλερί (...) Η τέχνη χωρίς ένα ιδεολογικό περιεχόμενο δεν έχει ούτε λόγο ύπαρξης ούτε διάρκεια» (σελ. 135). Αυτά έλεγε αυτός ο πρωτομάστορας της τοιχογραφίας, κατ'εξοχήν τέχνη του λαού και για το λαό, μια και δεν κλείνεται εύκολα σε μουσεία.

Το θέμα του Τρότσκι

Στο βιβλίο του Φίλιπ Στάιν, εξαιρετικά πλούσιο σε θέματα, περιλαμβάνεται και ένα κεφάλαιο για τη διαμονή του Λέον Τρότσκι στο Μεξικό, όπου του είχε δοθεί άσυλο από την κυβέρνηση. Το 1937 ο Τρότσκι φτάνει στο Μεξικό, όπου και συντάσσει το Σχέδιο Προγράμματος της 4^{ης} Διεθνούς. Η παρουσία του εκεί βρήκε την εναντίωση της Συνομοσπονδίας Μεξικανών Εργατών, καθώς και του ΚΚ Μεξικού. Τα χρόνια εκείνα μαινόταν ο Εμφύλιος Πόλεμος

στην Ισπανία και πολλοί Μεξικανοί εθελοντές πολέμουσαν εκεί στο πλευρό της δημοκρατικής αντιφασιστικής κυβέρνησης. Όταν έμαθαν ότι παραχωρήθηκε άσυλο στη χώρα τους στον Τρότσκι, δέχθηκαν ένα ισχυρό κλονισμό. «Το Μάν

Η τέχνη του ενσωματώνει τον προκολομβιανό πολιτισμό των Αζτέκων, τις ισπανικές καταβολές της Κονκίστα, αλλά και ευρύτερα δέχθηκε και ενσωμάτωσε την ευρωπαϊκή τέχνη, καθώς και την εκρηκτική μαγιά της μεξικανικής Επανάστασης των αρχών του 20ού αιώνα.

του 1937, πέντε μήνες μετά την άφιξη του Τρότσκι στο Μεξικό, το ΠΟΥΜ (Εργατικό Κόμμα Μαρξιστικής Ενότητας) σε συνεργασία με την Ομοσπονδία Αναρχικών της Ιβηρικής συνωμότησαν για την πραγματοποίηση ενός αντεπαναστατικού πραξικοπήματος ενάντια στην κυβέρνηση της Ισπανίας, εν τω μέσω ενός απελπισμένου αγώνα. Δείχνοντας ελάχιστο ενδιαφέρον για τον πόλεμο ενάντια στους φασίστες, οι δυνάμεις της αναρχοτροτσκιστικής συμμαχίας εγκατέλειψαν τις θέσεις τους στο πολεμικό μέτωπο και μετακίνησαν τους άνδρες και τον οπλισμό τους πίσω στη Βαρκελώνη, προκειμένου να καταφέρουν στην κυβέρνηση πισώπλητα χτυπήματα» (σελ. 174).

Αυτά τα γεγονότα απασχόλησαν ιδιαίτερα τον Σικέιρος, που άρχισε να συζητάει το πρόβλημα της διαμονής του

Τρότσκι στο Μεξικό με τους Μεξικανούς συμπολεμιστές του στην Ισπανία. Είχαν καταλάβει ότι ο Τρότσκι, κάτω από την αιγίδα της μεξικανικής κυβέρνησης, μπορούσε να διευθύνει τις επιχειρήσεις κατά της Σοβιετικής Ένωσης και της βοήθειας που εκείνη παρείχε στην Ισπανική Δημοκρατία. Ο Σικέιρος ήθελε να αναχαιτίσει τη δυνατότητα αυτή και να κληθείσει αυτό που αποκαλούσε «το αντεπαναστατικό αρχηγείο του Τρότσκι στο Μεξικό». Η πρακτική του Τρότσκι είχε ήδη εδραιωθεί σαν ρεύμα κάτω από το σύνθημα «ενάντια στον Στάλιν όλες οι συμμαχίες και όλες οι πρακτικές είναι καλές». Οργανώθηκε λοιπόν μια επίθεση στο σπίτι, όπου διέμενε ο Τρότσκι όχι με σκοπό να τον σκοτώσουν, αλλά για να τον κάνουν ανεπιθύμητο πρόσωπο στα μάτια της μεξικανικής κυβέρνησης και να βρουν αποδεικτικά ντοκουμέντα. Απέτυχε όμως αυτή η επιχείρηση. Μήνες αργότερα δολοφονείται ο Τρότσκι, χωρίς ανάμειξη του Σικέιρος.

Το βιβλίο εμπεριέχει και ένα κεφάλαιο του εκδότη, που κατατοπίζει τον αναγνώστη για το γιατί της έκδοσης με μια σύντομη έκθεση του πολιτικού τοπίου του Μεξικού από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα, για τη θέση του Σικέιρος μέσα σ'αυτό, καθώς και για τη διακυμαινόμενη σχέση του με το κομμουνιστικό κίνημα του Μεξικού.

Παρ'όλη την καλλιτεχνική δημιουργία του, ο Σικέιρος ελάχιστα απασχόλησε τους συγγραφείς που ασχολούνται με την τέχνη, όπως διαβάζουμε στον πρόλογο του Φίλιπ Στάιν. Ο Σικέιρος είχε τη μοίρα όσων δεν δίνουν καμία λαβή στο κατεστημένο να τον διαφθείρουν ιδεολογικά. Όσο πιο ξεκάθαροι ενάντια στο υπαρκτό καπιταλιστικό σύστημα, τόσο εντονότερες οι προσπάθειες εξουδετέρωσής τους μέσα είτε από την αποσιώπηση είτε τη διαστρέβλωση της προσφοράς τους. Γι'αυτό το λόγο το βιβλίο του Φίλιπ Στάιν αξίζει από κάθε άποψη τον έπαινό μας. ●

ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΑΝΤΑΡΟΙ!

Με σύνθημα «Κανένας φαντάρος έξω από τα σύνορα!», πραγματοποιήθηκε την Τρίτη, 16 Μάρτη, στην αίθουσα της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Λογιστών (ΠΟΛ), σύσκεψη της Γραμματείας της ΕΕΔΥΕ με τη συμμετοχή δεκάδων μαζικών φορέων και συλλόγων, ανάμεσά τους και της ΕΕΔΔΑ.

Σκοπός της σύσκεψης ήταν ο συντονισμός της δράσης όλων των οργανώσεων στην πάλη ενάντια στη συμμετοχή των ελληνικών στρατευμάτων στις ιμπεριαλιστικές αποστολές.

Η ολοκληρωμένη και πλήρως ενημερωτική εισήγηση έβαλε το ζήτημα σε όλες τις παραμέτρους του, πολιτικές, οικονομικές, κοινωνικές. Έγινε αναφορά στις δεκάδες συμμετοχές ελληνικών στρατευμάτων σε κάθε γωνιά της γης, όπου τα συμφέροντα του ΝΑΤΟ διακυβεύονται, όπως Αφγανιστάν, Μεσόγειος, Κοσ-

συφοπέδιο, Σκόπια, Αλβανία, Σομαλία, Ιράκ, Λίβανος, Γεωργία, Μολδαβία, Ουκρανία, Παλαιστίνη, Ινδονησία, Δυτική Σαχάρα, Σουδάν, κλπ. Στο συνολικό αριθμό των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων που συμμετέχουν σ' αυτές τις αποστολές, αριθμός που ξεπερνά τους 395 αξιωματικούς και 1.727 οπλίτες, φρεγάτες, торπιλακάτους, υποβρύχια, κλπ., στο όνομα της δήθεν υπεράσπισης των συμφερόντων της χώρας μας. Στο αστρονομικό ποσό των 300 εκατομμυρίων ευρώ που ξοδεύονται κάθε χρόνο γι' αυτές τις αποστολές, τη στιγμή που οι ελληνικές κυβερνήσεις επιβάλλουν σκληρά μέτρα κατά του λαού και αφαιρούν κατακτημένα δικαιώματά του στο όνομα της κρίσης, των ελλειμμάτων και του δημόσιου χρέους. Στο γεγονός ότι τα στρατεύματα αυτά ούτε ειρηνευτικά είναι ούτε καλούνται να υπερασπιστούν τους λαούς των χωρών όπου βρίσκονται αλλά ότι, αντίθετα, είναι δυνάμεις κατοχής και καταπίεσης που σε μια ενδεχόμενη κρίσιμη στιγμή θα επιβάλουν την «τάξη» του ΝΑΤΟ δια πυρός και σιδήρου, υπερασπιζόμενα τα ιμπεριαλιστικά του συμφέροντα και μόνο.

Στη διάρκεια τη σύσκεψης πήραν το λόγο οι εκπρόσωποι όλων των παραβρι-

σκόμενων φορέων κάνοντας προτάσεις για το πώς καλύτερα θα πραγματοποιηθεί αυτός ο συντονισμός δράσης, πώς καλύτερα και πιο ολοκληρωμένα θα ενημερωθεί ο ελληνικός λαός, πώς οφείλουν όλοι, εργαζόμενοι, γυναίκες, νέοι, στρατευμένοι, να ασκήσουν κάθε είδους πίεση ώστε να επιστρέψουν όλες οι ελληνικές στρατιωτικές δυνάμεις, πώς θα δραστηριοποιηθούν για να αποτρέψουν μια για πάντα αυτές τις αποστολές έτσι ώστε να μπορέσουν όλοι οι λαοί να επιλέξουν το δικό τους δρόμο ειρηνικής ανάπτυξης και προόδου.

Τώρα:

- Να δυναμώσουμε την αντίσταση!
- Να απαιτήσουμε από την κυβέρνηση:
- Επιστροφή όλων των ελληνικών στρατιωτικών και αστυνομικών δυνάμεων από το εξωτερικό
- Κανένας στρατιώτης, κανένας αξιωματικός, κανένας αστυνομικός έξω από τα σύνορα
- Αποδέσμευση από το ΝΑΤΟ και από όλους τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΥΙΟΘΕΣΙΑΣ

Οι μικροί Παλαιστίνιοι έχουν δικαίωμα στη ζωή

Είναι τα παιδιά της Κατεχόμενης Παλαιστίνης. Της Ιερουσαλήμ, της Δυτικής Όχθης του Ιορδάνη και της Γάζας. Τα παιδιά που κάτω από την ισραηλινή κατοχή έχουν στερηθεί και τα πιο στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα: Τους έχουν αρπάξει τη γη, τους έχουν ανατινάξει τα σπίτια, τους έχουν βασανίσει τους γονείς.

Τα περισσότερα ζουν σε στρατόπεδα προσφύγων, κάτω από άθλιες συνθήκες διαβίωσης.

Στα χωριά τους ξεριζώνουν τα δέντρα, τους καταστρέφουν τη σοδεία, τους στερούν ακόμα και το νερό. Δεν μπορούν να πάνε κανονικά στο σχολείο όπως τα άλλα παιδιά. Δεν μπορούν να παίξουν ξέγνιαστα.

Είναι τα παιδιά που και τα ίδια βασανίζονται, φυλακίζονται και ταπεινώνονται.

Είναι τα παιδιά που αντιστέκονται. Που αντιμετωπίζουν με πέτρες έναν ολόκληρο στρατό και που φωνάζουν σε όλο τον κόσμο ότι ο Παλαιστινιακός Λαός θέλει να ζήσει ελεύθερος στην πατρίδα του.

Είναι τα παιδιά που πληρώνουν ακριβά το τίμημα της ελευθερίας. Ποιο θα είναι το μέλλον αυτών των παιδιών;

Τί μπορείτε να κάνετε για να τους δώσετε λίγη χαρά και ελπίδα;

**ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
«ΥΙΟΘΕΤΩΝΤΑΣ» ΤΟ ΓΙΑ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ**

Η ΕΕΔΔΑ σας ζητάει να προσφέρετε για δύο χρόνια σε ένα παιδί από την Παλαιστίνη μία συμβολική οικονομική βοήθεια κάθε μήνα και πολλή αγάπη και στοργή.

Το ποσό των 50 ευρώ το μήνα, αρκεί για να καλύψει τις πιο βασικές ανάγκες αυτών των παιδιών: το φαγητό, τα ρούχα, την ιατρική περίθαλψη.

Δεν είναι όμως το κυριότερο η υλική σημασία, είναι η συναισθηματική στήριξη ενός παιδιού που αντιμετωπίζει καθημερινά την πείνα, την εξαθλίωση και τις τραυματικές εμπειρίες της κατοχής.

Μικρά δωράκια, όπως παιχνίδια ή σχολικά είδη, και γράμματα, με τα οποία θα εκδηλώνετε το ενδιαφέρον σας —η Επιτροπή αναλαμβάνει τη μετάφραση— είναι αρκετά για να δώσουν στο μικρό Παλαιστίνιο τη ζεστασιά και την ελπίδα που χρειάζεται.

Για την υλοποίηση του προγράμματος αυτού η Επιτροπή απευθύνεται σε άτομα, οικογένειες, σχολεία, σωματεία, δημοτικά και κοινοτικά συμβούλια, επιστημονικούς και άλλους φορείς.

Σε όσους από εσάς δεχθείτε να συμμετάσχετε στο πρόγραμμα αυτό θα δοθεί ένας φάκελος με πληροφορίες για το παιδί που θα «υιοθετήσετε» και την οικογένειά του.

**ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ**

ΕΝΤΥΠΟ «ΥΙΟΘΕΣΙΑΣ»

Ο υπογεγραμμένος:

Διεύθυνση:

.....

Αρ. τηλεφώνου:

Επάγγελμα ή φορέας:

Δέχομαι να καταβάλλω κάθε μήνα και για δύο χρόνια στην ΕΕΔΔΑ το ποσό των 50 ή 25 Ευρώ, που θα στέλνονται μέσω της Επιτροπής (Αριθ. λογ/σμού Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδας 116/296031 - 16) στο μικρό Παλαιστίνιο, του οποίου τα στοιχεία έχω στα χέρια μου.

Η εισφορά αυτή θα είναι

μηνιαία ☐ ή τριμηνιαία ☐

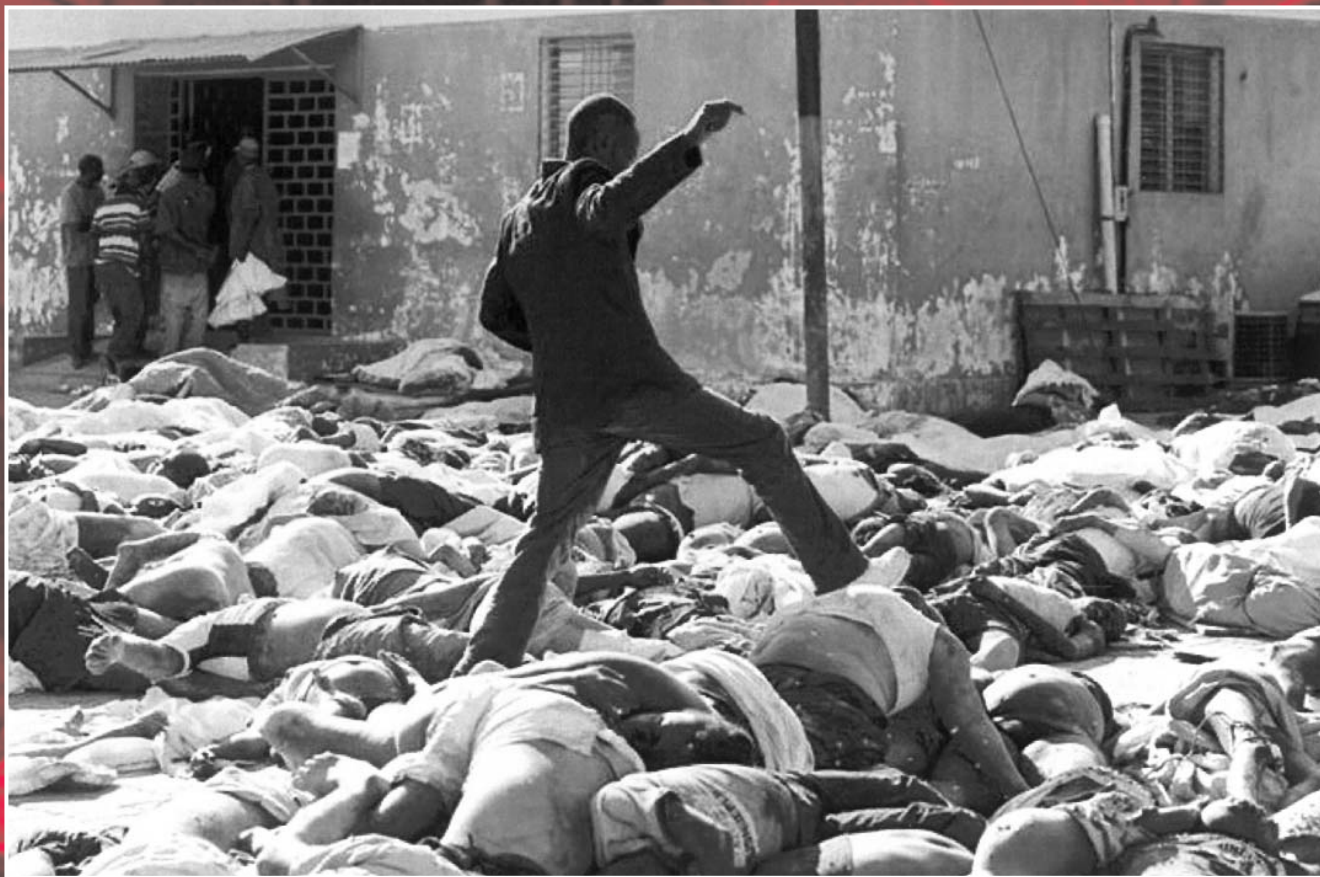
Ημερομηνία

Υπογραφή

.....

.....

Η ΕΕΔΔΑ-ΟΓΕ-ΕΕΔΥΕ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΛΑΟ ΤΗΣ ΑΪΤΗΣ

Οι οργανώσεις **ΕΕΔΔΑ-ΟΓΕ-ΕΕΔΥΕ** καλούν τον ελληνικό λαό να δείξει για μια ακόμα φορά έμπρακτα την αλληλεγγύη του στο λαό της Αϊτής που δοκιμάζεται από τις συνέπειες του φονικού σεισμού και της υπανάπτυξης, καταθέτοντας από το υστέρημά του στο λογαριασμό στην Εθνική Τράπεζα **116/296074-55** ή στα γραφεία τους. Τα χρήματα θα δοθούν στην οργάνωση Αϊτινών γυναικών.

Κάθε ευρώ μια ανάσα